

Huyện Lệnh Rất Bận!

Contents

Huyện Lệnh Rất Bận!	1
1. Chương 1: Buổi Liên Hoan Tốt Nghiệp Bí Thảm	1
2. Chương 2: Uống Rượu Gây Họa	7
3. Chương 3: Đèn Tiền	12
4. Chương 4: Thủ Phạm Thật Sự	17
5. Chương 5: Khế Ước Bán Thân	23
6. Chương 6: Đại Tiểu Thư	30
7. Chương 7: Bắt Đầu Làm Huyện Lệnh	36
8. Chương 8: Thiên Kim Chi Khu	44
9. Chương 9: Huyện Lệnh Chịu Không Nổi	48
10. Chương 10: Huyện Lệnh Rất Bận	55
11. Chương 11: Không Thừa Nhận	62
12. Chương 12: Tiểu Người Hầu Là Huyện Lệnh	66
13. Chương 13: Nghề Cũ Luyện Lại	72
14. Chương 14: Tự Sát, Hay Là Bị Giết	76

Huyện Lệnh Rất Bận!

Giới thiệu

Thể loại: bách hợp, cổ đại, xuyên không, linh hồn chuyển hoá, âm mưu tranh đấu, hoan hỉ oan gia, 1x1, HEEdit: khoa

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huyen-lenh-rat-ban>

1. Chương 1: Buổi Liên Hoan Tốt Nghiệp Bí Thảm

Mùa hè, gió mát thổi nhẹ nhẹ, nước trong hồ gợn nhấp nhô.

Một cô gái có khuôn mặt thanh tú vui tươi đội nón cử nhân, mặc áo cử nhân đang đứng ở ven hồ.

Mùa tốt nghiệp lại tới mang theo rất nhiều cảm xúc vui buồn lẫn lộn, có người sẽ già từ thanh xuân, có người ôm mộng tiến vào đời.

Năm nay tới lượt của mình.

Yeah! Tốt nghiệp rồi, ha ha ha. Rốt cuộc cũng đến ngày này, vì ngày hôm nay mà mình đã bỏ qua bao nhiêu phong hoa tuyết nguyệt, vì hôm nay... suy nghĩ một chút mấy năm này mấy vị giáo sư biến thái bắt mình thực tập viết báo cáo, thật đúng là... đau lòng đến nỗi không biết nói gì luôn. Ôi, thật đúng là một cuộc sống địa ngục!

Nhưng mà giờ phút này đây,... tốt nghiệp rồi. Cuối cùng cũng hoàn thành báo cáo với thực tập khám nghiệm trên thi thể, từ bây giờ trở đi mãi mãi cũng không bị thầy áp bức nữa.

Lúc đang định ngửa mặt lên trời cười to thì đột nhiên bị một tên đùa dai vỗ bả vai “Ha ha, mình đang tự hỏi cậu biến đi đâu mất, nguyên lai len lén chạy ra đây. ”

“Phù! Chu Đình Đình cậu không biết làm như vậy là hù chết người sao!”

“Chúng ta sinh ra vừa đẹp vừa tài, đối mặt với thi thể còn không sợ, sao lại sợ bị hù dọa chứ.” Chu Đình Đình buồn cười nhìn cô gái đang vỗ ngực vì bị kinh sợ “Được rồi, đại thiên tài của mình, đi nhanh đi, buổi tiệc sắp bắt đầu rồi, hiệu trưởng và giáo sư đang vội vả tìm cậu đấy.”

“Nè, đừng có đẩy chớ, mình đi vào liền.”

“Buổi tiệc liên hoan tốt nghiệp của Đại học y khoa chính thức bắt đầu...”

“Tiếp theo chúng ta hãy vỗ tay hoan nghênh bạn học Hách Liên Minh Tĩnh hạng nhất trong đợt tốt nghiệp vừa rồi cùng với thầy hiệu trưởng khui rượu champagne...”

“Là nàng, chính là nàng, cô gái thiên tài đó chỉ cần 3 năm để hoàn thành khóa học 5 năm.”

“Không hổ là niềm tự hào của đại học y khoa năm nay, nhìn xem...”

“Nghe nói, nàng chưa tốt nghiệp đã có nhiều bệnh viện lớn ngỏ ý mời nàng về làm đấy.”

“Thật là đáng yêu, lại rất xinh đẹp nữa, sao tao chưa gặp bao giờ nhỉ?”

“Đàn, bạn học Hách Liên rất bận rộn, sao giống như mày, ở trường học mà cứ như đi dạo, chủ yếu chỉ cần có cái bằng tốt nghiệp.”

Nói đến Hách Liên Minh Tĩnh, đại học y khoa không ai không biết, được khen là cô gái thiên tài. Chỉ cần 3 năm để hoàn thành khóa học 5 năm, là học trò cưng của các giáo sư, cũng là niềm tự hào của cả đại học y khoa. Hơn nữa cái họ Hách Liên này cũng rất đặc biệt, Hách Liên Minh Tĩnh tướng mạo vui vẻ khả ái. Bình thường quả thực quá “bận bịu”, nên nhiều khi có cảm giác thần long thấy đầu không thấy đuôi, cho nên tin đồn về nàng cũng được truyền rộng rãi trong trường học.

Phanh ——

Mở rượu champagne ra Hách Liên Minh Tĩnh và hiệu trưởng đem rượu đổ vào đồng ly được xếp thành hình kim tự tháp.

Tô Hoán Thần một văn nhược thư sinh đầy bụng kinh luân học thức uyên bác, nữ phần nam trang trà trộn vào trường thi, cùng cả đời tài học, điện thượng ung dung đối đáp thiên tử, làm cho thiên tử quân tâm đại duyệt, đặc biệt ban thưởng đồng Thám Hoa, nàng từ bỏ tiền đồ tươi sáng xin được bổ nhiệm về Lôi Châu làm tri phủ để điều tra phi tặc cứu mạng thúc thúc. Tại đây nàng gặp được chân mệnh thiên nữ của mình Nam Cung Nhược Yên. Bất chấp làm độc nhân để kéo dài mạng sống cho nàng

Nam Cung Nhược Yên 1 kì nữ tử, chẳng may mang tật bệnh từ nhỏ, nhượng nàng phải lấy độc trị độc làm bạn độc được mà sống, mất hết lạc quan về cuộc sống một lần hữu duyên do thiên ý hay là do người sắp đặt gặp được phu lang như ý Tô Hoán Thần. Chỉ vì một câu “Dụng tâm mà sống, nhưng cầu không uổng” mà rơi vào bể tình.

Nếu mọi người đã xem 2 bộ Phù Sinh Nhược Mộng và Phồn Hoa Tự Cẩm thì nên xem bộ này

Hứa Thế Ngôn: Tuần phủ đại nhân

Triệu Hinh: Đạo tặc

Bị bắt, Triệu Hinh suốt ngày quẩn rũ Hứa Thế Ngôn. Còn Thế Ngôn phải chịu đựng những trò kích thích của nàng.

Câu chuyện tình yêu nhẹ nhàng giữa hai nữ nhân giữa chốn quan trường hiểm ác.

Phía dưới, mọi người vỗ tay hoan hô, đem nón cử nhân ném lên đại biểu cho việc bọn họ đã tốt nghiệp.

Hách Liên Minh Tĩnh đi tới trước mặt giáo sư già cúi đầu một cái “Cám ơn lão giáo sư mấy năm nay đã thương yêu chỉ bảo tận tình đối với Hách Liên.”

Giáo sư tuổi cao tóc bạc hoa râu nắm tay Hách Liên Minh Tĩnh khóc lóc nói “Hách Liên, em là đề tử mà thầy đặc ý nhất, thầy không bỏ được em.”

“Hách Liên cũng không bỏ được giáo sư” Hách Liên Minh Tĩnh vui vẻ cười một tiếng, ông là không bỏ được người giúp ông viết báo cáo cùng mổ thi thể đi.

Giáo sư già vừa nghe Hách Liên Minh Tĩnh nói như vậy, vội vàng ngẩng đầu lên “Hách Liên cũng không bỏ được sao, vậy em cũng không cần tốt nghiệp, thầy sẽ nói chuyện với ba của em, dù sao ông ấy nhất định cũng nghe lời của ta, học xong tiến sĩ thì học hậu tiến sĩ xong rồi tới giáo sư tiến sĩ cũng được...”

“Oh, giáo sư thật biết nói đùa” Hách Liên Minh Tĩnh vừa nghe xong nụ cười cứng ngắc, vội vàng rút tay về. Đùa gì thế, ba nàng đối với giáo sư vô cùng kính trọng khẳng định sẽ đồng ý.

“Hách Liên, mau tới, chúng ta cùng nhau nâng ly.” Chu Đình Đình vẫy tay với Hách Liên Minh Tĩnh.

“A, cái đó, các bạn kêu em kìa, em đi trước đây.” Không để cho giáo sư có cơ hội mở miệng nàng vội vàng chạy mất.

Lão giáo sư buồn cười lắc đầu một cái, nàng y hệt ba nàng năm đó, có tài năng thiên phú như vậy nhưng lại không muốn học tiếp, đứa bé Hách Liên này có thể trở thành danh nhân trong giới pháp y cũng coi như không phụ lòng người thầy này.

“Cạn ly!!!”

“Hách Liên sao cậu không uống?”

Hách Liên Minh Tĩnh có chút bối rối khi nhìn thấy ly rượu champagne đầy nhóc kia. “Thật ngại quá, ta không biết uống rượu.” nàng là loại người một ly liền say, hai ly ngã gục.

“Cậu yên tâm, rượu champagne này uống không say, nếu như cậu say, mình sẽ hộ tống cậu về nhà.” Chu Đình Đình nói nhỏ trong tai Hách Liên Minh Tĩnh.

Nghe được Chu Đình Đình nói vậy, Hách Liên Minh Tĩnh an tâm, nhắm hai mắt lại uống cạn một hơi.

Không nghĩ tới có chút giống như uống nước ngọt, ha ha, có khi còn ngon hơn.

Tiếp theo Hách Liên Minh Tĩnh đem rượu champagne như nước ngọt mà uống một ly rồi lại một ly....

“Ai ui!” Hách Liên Minh Tĩnh đỡ cái trán vừa đau vừa nhức, mặc dù nói là lần đầu tiên uống say, nhưng tại sao trán lại đau như vậy.

“Công tử! Cảm ơn trời đất, công tử rút cuộc tỉnh rồi” Giang Liên Nhi vội vàng đỡ công tử đang muốn đứng dậy.

“Thật là đau!” Hách Liên Minh Tĩnh sờ trán, tại sao uống rượu vào thì lại nổi một cái cục u trên trán.

“Dĩ nhiên là đau rồi, hử công tử của em, ngài cũng không thèm nhìn qua cái cục u vừa đỏ vừa sưng nổi trên trán sao.” Giang Liên Nhi không khí nói.

Công tử? Mình đây vẫn chưa tỉnh sao?

“Em nói công tử nè, sau này ngài làm ơn sửa đổi tật xấu hay thích xen vào chuyện của người khác được không, cũng bởi vì ngài thích xen vào chuyện của người khác làm hại đoạn đường này xảy ra nhiều chuyện không hay, vốn đã sớm tới trấn Thái Bình rồi, ngài cũng đã sớm...”

Hách Liên Minh Tĩnh mở to mắt nhìn cái người ở bên cạnh miệng nói không ngừng ăn mặc lại giống như thư đồng thời cổ đại. Còn căn phòng này lại đậm chất cổ kính nữa, đột nhiên cảm nhận được một sự khác thường không nhỏ. Không thể nào, cô không phải uống say trong buổi tiệc tốt nghiệp sao! Tại sao tỉnh dậy lại bị xuyên qua đây?

“Công tử? Công tử?” Giang Liên Nhi thấy công tử nhà nàng từ lúc tỉnh dậy có chút kỳ quái.

“Người mới vừa rồi kêu... kêu ta là cái gì?” Trán của Hách Liên Minh Tĩnh nhất thời toát ra ba đường hắc tuyến! Mọi chuyện sẽ không hỏng bét như vậy chứ... bình thường cô luôn là một công dân tốt lại là một học sinh ngoan nữa.

Mặc dù có lúc cô vẽ một vòng tròn để nguyên rửa giáo sư, nhưng mà cũng không đến nỗi bị trừng phạt xuyên qua thành nam tử chứ! Điều này làm cho một người học chuyên khoa khám nghiệm tử thi làm sao chịu nổi!

“Công tử, ngài bị làm sao vậy? Không phải bị đánh đến nổi điên luôn chứ?” Giang Liên Nhi có chút khẩn trương nhìn Hách Liên Minh Tĩnh.

Hách Liên Minh Tĩnh không để ý đến biểu tình của Giang Liên Nhi, vội vàng sờ ngực mình một cái rồi lại sờ coi có cục xương ở cổ họng không.

“Công tử, công tử, ngài đừng dọa Liên Nhi nha, ngài nếu bị ngu, em làm sao dám đối mặt với sự giao phó của lão gia phu nhân đây, oa oa” dứt lời liền khóc.

Hô! May quá may quá, mặc dù ngực bị buộc chặt không thể thấy rõ, bất quá thân là sinh viên y khoa đối với cấu tạo cơ thể vẫn là rất rõ ràng.

“Lão gia, phu nhân, Liên Nhi thật xin lỗi hai người. Oa oa hai người ở dưới tuổi vàng biết đừng trách Liên Nhi...”

“Đừng khóc!” Hách Liên Minh Tĩnh thấy Giang Liên Nhi khóc có chút phiền lòng, người nên khóc hẳn là ta mới đúng!

Nhất thời Giang Liên Nhi ngừng khóc, đôi mắt to long lanh nhìn công tử nhà nàng.

“Kia, Liên Nhi đúng không? Ta hình như bị mất trí nhớ rồi.” Hách Liên Minh Tĩnh lần lần cái túi to trên trán nói “Cái gì cũng không nhớ.”

“Hả, công tử ngài bị mất trí nhớ?”

“Ừ, đây là đâu, triều đại nào? Ngay cả tên của ta là gì cũng không nhớ.” Hách Liên Minh Tĩnh âm thầm sờ cái túi trên trán mình, mặt đầy thống khổ nói “Ui da, suy nghĩ một chút đầu liền đau!” Nguyên tắc đầu tiên khi bị xuyên qua là giả bộ mất trí nhớ.

“May quá, công tử ngài đừng suy nghĩ nhiều, hên là đầu không bị hỏng nếu không là nguy rồi, để Liên Nhi nói cho ngài biết.”

“Nơi này là huyện Dư Gia của Bắc quốc.”

Bắc quốc? Trong lịch sử có triều đại này sao? Chẳng lẽ bị xuyên qua triều đại không biết tên!

“Công tử tên là Hách Liên Minh Kính ”

“Cái gì, Hách Liên Minh Tĩnh?” Wow giống với tên của ta nha.(=Kính, =Tĩnh, đồng âm là jìng)

“Đúng vậy, từ nhỏ công tử đã được mọi người đã nói ngài là thần đồng, ba tuổi có thể làm thơ, năm tuổi có thể làm văn, bảy tuổi có thể đối câu, hơn nữa hiện tại còn là đương kim Trọng nguyên.”

” Chờ một chút, Liên Nhi a, công tử nhà em, ừm chính là ta, mà ta hình như là, là nữ đi. Triều đại này nữ nhân cũng có thể tham gia khoa thi sao? Triều đại này coi bộ tư tưởng cũng tiến bộ quá ta.

“Dĩ nhiên không thể! Nếu như có thể, công tử ngài cũng không cần giấu giếm thân phận nữ giả nam trang đi ứng thí.” Lại nghĩ đến tiểu thư nhà nàng vì hoàn thành tâm nguyện của lão gia....

“Vậy ta vì sao phải nữ giả nam trang lên kinh ứng thí?”

“Chuyện là như vậy, công tử, ừm, tiểu thư ngài là con nhà danh môn vọng tộc, thân phận hiển hách, đời tổ tiên là làm quan, chẳng qua là đến đời ông nội ngài bắt đầu suy bại, sau đó đến lão gia vẫn không có làm quan, mơ ước cả đời của lão gia chính là làm quan triều đình, ông còn đặt tên cho ngài là Minh Kính, hy vọng sau này làm quan có thể ”treo cao gương sáng” làm rạng danh Hách Liên gia. Nhưng mọi chuyện không được như ý, thi mười mấy lần cũng không đậu được kỳ thi Hương, lão gia luôn buồn bực không vui. Công tử ngài vì muốn hoàn thành nguyện vọng của lão gia, quyết tâm muốn thi đậu Trọng nguyên, từ đây nữ giả nam trang. Rốt cuộc năm nay cũng đậu Trọng nguyên.”

“À nguyên lai là như vậy” nguyên lai là Kính chứ không phải Tĩnh.

”Bất quá, từ nhỏ công tử ngài là người chính trực a, vốn là quan thất phẩm ở Hàn lâm viện, nhưng không ưa chuyện quan trường, chống đối Viện sĩ đại nhân, bị cách chức đến làm chức huyện lệnh tép riu cừu phẩm ở trấn Thái Bình nhỏ này.

“Vậy tại sao ta lại té xỉu?” Hách Liên Minh Tĩnh chỉ chỉ cái cục u sưng đỏ trên trán của mình.

“Còn không phải là bởi vì công tử ngài thích xen vào chuyện của người khác sao, cái tính thích bênh vực kẻ yếu ấy, rõ ràng bản thân không biết võ công cứ nhất quyết giúp người ta bắt ăn trộm, kết quả bị ăn trộm cầm cây gậy tập kích, hôn mê một ngày một đêm đấy.” Nghĩ tới đây Giang Liên Nhi liền không khách khí liếc Hách Liên Minh Tĩnh một cái

Chủ nhân của thân thể này khá giống ta, thích xen vào chuyện người khác, thích bênh vực kẻ yếu. Bất quá cũng không đến nỗi bị đánh một gậy liền chết đi! Linh hồn của chủ nhân cổ thân thể này đang phiêu du ở nơi nào rồi?

2. Chương 2: Uống Rượu Gây Họa

“Công tử để em lấy trứng gà xoa trán ngài cho bớt sưng.” Giang Liên Nhi đem trứng gà đã bóc vỏ đặt trong khăn tay, nhẹ nhàng giúp Hách Liên Minh Tĩnh xoa.

“Liên Nhi em nói trên trán ta có cục sưng này, có ảnh hưởng đến hình tượng anh tuấn tiêu sái của ta không hả?” Hách Liên Minh Tĩnh cười nói

“Xì ~ anh tuấn? Tiêu sái? Ha ha” Giang Liên Nhi sau khi nghe xong cười lên “Công tử ngài từ trước đến giờ có thèm để ý đến chuyện này đâu.”

Hách Liên Minh Tĩnh nghe được hai chữ trước kia, mi hơi giật một cái, liền vội vàng nói “Ách, đây không phải là tính thích chưng diện mọi người đều có sao. Trước kia công tử nhà em là ta đây toàn bộ tâm tư đều đặt ở khoa cử, dĩ nhiên không thèm để ý đến bộ dạng bên ngoài, bây giờ đã là một Phương huyện lệnh, dĩ nhiên là phải chú ý đến hình tượng chứ.”

“Công tử nói đúng, ai cũng thích chưng diện, huống chi công tử vốn chính là cô gái. Yên tâm yên tâm, công tử mặc dù có cục sưng nhưng vẫn tuấn mỹ, làm say đắm biết bao thiếu nữ thiếu nam.” Giang Liên Nhi cầm gương cho Hách Liên Minh Tĩnh nhìn

Trong gương, tóc mai được vén lên vô cùng nho nhã, lông mày như mực vẽ, mặt hồng như hoa đào. Đầu đội một cái mũ, tóc được búi lên gọn gàng, trông như thư sinh.

“Công tử? Công tử?” Giang Liên Nhi quơ quơ tay trước mắt Hách Liên Minh Tĩnh.

“A, Liên Nhi mới vừa nói cái gì?” Hách Liên Minh Tĩnh hoàn hồn.

“Công tử ngài nhìn gương suy nghĩ gì vậy?”

“Ha ha, không có gì, cũng may không có mất hình tượng. Bộ dạng ai nhìn cũng thích, hoa kiến hoa khai, xa kiến xa bạo thai.” Hách Liên Minh Tĩnh lúng túng cười một tiếng, thật mất thể diện, bản thân lại bị dung mạo hiện giờ hấp dẫn.

“Xì ~” Giang Liên Nhi lần nữa bị Hách Liên Minh Tĩnh làm cho tức cười, công tử sau khi mất trí nhớ không chỉ thích ngẩn người, ngay cả tính cách cũng thay đổi, không giống như trước hay phiền muộn.

“Công tử ngài chờ một chút, em đi gọi tiểu nhị đem thức ăn lên, một ngày nay ngài chưa ăn gì, chắc đói rồi.”

Giang Liên Nhi sau khi rời khỏi, để lại Hách Liên Minh Tĩnh ngồi một mình trong phòng, nhìn căn phòng cổ kính này, lại nhìn mình trong gương “Hách Liên Minh Kính a Hách Liên Minh Kính, mặc dù đáng dấp người rất đẹp, nhưng mà ta vẫn muốn trở về thế kỷ 21 làm Hách Liên Minh Tĩnh, chỉ là ta trở về bằng cách nào đây?” Hách Liên Minh Tĩnh nhíu mày.

Khoan đã, đúng vậy, ta không phải là sau khi uống say mới bị xuyên qua đây sao, nếu uống say lần nữa là có thể trở về? Ôi, tốt quá, ta có thể về nhà rồi. 2

“Công tử, thức ăn tới rồi.” Giang Liên Nhi bưng thức ăn lên.

Hách Liên Minh Tĩnh nghĩ đến biện pháp trở về, miệng mở ra, bưng cơm lên ăn. Đang ăn quay qua hỏi “Liên Nhi, có rượu không?”

“Công tử muốn rượu làm gì?”

“Đương nhiên là uống rồi.”

“Cái gì! Công tử ngài muốn uống rượu sao?” Giang Liên Nhi mặt đầy khiếp sợ nhìn Hách Liên Minh Tĩnh.

“Công tử, ngài không thể uống rượu!” Giang Liên Nhi nói.

“Vậy sao, ta mất trí nhớ, cho nên quên.” Hách Liên Minh Tĩnh cười một tiếng, tiếp tục ăn cơm, con người sáng ngời đảo qua đảo lại. 1

Sau khi cơm nước xong, Hách Liên Minh Tĩnh cố ý nhìn gương ngấm bên trái chính bên phải một chút nói, “Liên Nhi, em có thể ra phố mua giúp ta cái mào không, ta vẫn cảm thấy cái cục sưng trên trán này có ảnh hưởng tới hình tượng của ta.”

“Vậy cũng tốt, Liên Nhi ra phố giúp ngài mua, bắt quá ngài phải đáp ứng Liên Nhi không được ra khỏi tửu lầu, còn có đừng xen vào việc của người khác. ”

Hách Liên Minh Tĩnh thấy Giang Liên Nhi đáp ứng, vội vàng đáp ứng “Được, ta đáp ứng, ta đáp ứng.”

“Vậy Liên Nhi đi đây.”

“Không thể tùy tiện mua nha, phải chọn loại đẹp mắt đó.”

“Biết ”

Hách Liên Minh Tĩnh thấy Giang Liên Nhi ra tửu lầu, vội vàng đi xuống lầu.

“Yêu, khách quan ngài cần gì sao?” Tiểu nhị thấy Hách Liên Minh Tĩnh xuống lầu liền chào hỏi.

“Tiểu nhị mau mang bầu rượu tới cho ta.”

“Được rồi ~ ”

“Khách quan rượu của ngài tới rồi ~ ”

Nhìn rượu trong ly cứ như nhìn mỹ tửu.

Lập tức có thể trở về, không do dự nữa, bắt đầu uống một ly rồi lại một ly.

Uống mấy ly, phát hiện hô hấp dồn dập, đầu đầy mờ mịt.

Hách Liên Minh Tĩnh che ngực, phát hiện tim đập dị thường nhanh. Tệ hại là cổ thân thể này đối với rượu cồn quá mẫn cảm, uống nữa sợ rằng sẽ bị sốc. Nhưng mà mình không có say, không được, coi như dị ứng với rượu cồn vẫn phải uống!

Tiếp theo lại rót một ly.

Mờ mịt ra càng ngày càng nhiều, mặt đỏ bừng, trong mắt toàn tia máu. Đầu có chút choáng váng, mình... mình không thể bị sốc, mình...phải về nhà, mình còn chưa có say đâu.

Hách Liên Minh Tĩnh tay trái chống cái đầu càng ngày càng nặng, tay phải làm đỡ rượu.

Giang Liên Nhi ra phố mua cái mào xong trở lại, nhìn thấy Hách Liên Minh Tĩnh ngồi ở cửa chính uống rượu. Vội vàng chạy tới, đoạt ly rượu trong tay Hách Liên Minh Tĩnh “Ai nha, công tử, ngài không thể uống rượu!!”

“Đem, đem rượu... cho, cho ta. Ta... Ta phải về nhà” Hách Liên Minh Tĩnh hô hấp có chút khó khăn, mặt đỏ bừng đầu đầy mồ hôi.

“Công tử, công tử, ai nha, tiểu nhị đi nhanh giúp ta kêu đại phu, công tử nhà ta uống rượu sẽ bị bệnh!” Giang Liên Nhi hướng về phía tiểu nhị hô.

Tiểu nhị thấy vậy vội vàng chạy ra ngoài kêu đại phu.

Trên phố ——

“Chớ chạy, tên ăn trộm kia đứng lại!”

Một cô gái mặc đồ hoàng sắc có thêu hình phượng hoàng, quần lụa màu hồng phấn, tay cầm trường tiên màu đỏ, đang đuổi theo một gã đàn ông đang liều mạng chạy, trong tay còn cầm một cái bọc quần áo.

“Công tử, chúng ta mau trở về phòng” Giang Liên Nhi muốn kéo Hách Liên Minh Tĩnh lên. Không biết làm sao người uống rượu say thật là nặng, căn bản kéo không nổi.

“Không, ta, ta muốn uống rượu” Hách Liên Minh Tĩnh mặt đỏ bừng, lắc đầu. Tay cũng không có nhàn rỗi, với tới cầm bầu rượu.

“Ai! Không thể uống, không thể uống” Giang Liên Nhi thấy vậy, vội vàng đè bầu rượu lại, Hách Liên Minh Tĩnh chỉ cảm thấy bây giờ dạ dày cứ như có một trận sóng biển dập dồn, hình như có thứ gì đó từ trong miệng muốn phun ra, khó chịu muốn chết.

“Dám trộm đồ của bốn tiểu thư, ta mà bắt được, người chết chắc!” Cô gái mặc hoàng sắc tiếp tục đuổi theo.

Không nhịn được! Hách Liên Minh Tĩnh che miệng chạy ra ngoài.

Phanh —— ———

“Ui da! Tên khốn khiếp nào chán sống rồi hay sao mà dám đè bốn tiểu thư!”

“Đứng lên, cút ngay cho ta!” Người bị đè phía dưới là Mộ Dung Hi Nguyệt, muốn đẩy cái người đè mình ra.

“Người cút ngay cho ta, có nghe thấy không” Mộ Dung Hi Nguyệt bị đề sắp không thở nổi.

Không biết làm sao Hách Liên Minh Tĩnh mặt đỏ bừng nửa híp mắt,, đầu óc choáng váng một chút, lỗ tai ầm ầm vang dội, không nghe được bất kỳ thanh âm nào.

Thật khó chịu, dạ dày thật khó chịu...

“Người..., người chó...” Mộ Dung Hi Nguyệt thấy Hách Liên Minh Tĩnh dáng vẻ hình như muốn ói, có chút kinh hoàng.

“Oe ~ ” 1

“A!!!!”

Trên đường phố truyền đến một tiếng thét chói tai của nữ nhân, mà người đầu tiên của chuyện này hôn mê rồi.

Ngày hôm sau ——

Hách Liên Minh Tĩnh tỉnh lại, đầu truyền tới cảm giác đau đớn kịch liệt khiến nàng nhú mày lại. Ngày hôm qua mình thật sự uống say chứ? Vậy có phải mình đã về nhà rồi không?

“Công tử!!!”

Một tiếng kêu ma quỷ truyền tới hoàn toàn hủy diệt đi hi vọng của Hách Liên Minh Tĩnh, có chút thống khổ nhắm mắt lại, lấy tay che mắt không muốn nhìn thấy Giang Liên Nhi.

“Công tử? Công tử?” Giang Liên Nhi lắc lắc công tử nhà nàng.

Trời ạ, chẳng lẽ ta không thể trở về? Định trước phải ở lại chỗ này làm Hách Liên Minh Kính!

Hách Liên Minh Tĩnh hít sâu một hơi, mở mắt ra.

“Công tử ngài tỉnh rồi.” Giang Liên Nhi vội vàng đi tới hỏi

”Công tử, ngài có còn chỗ nào không thoải mái không, tỷ như lòng buồn bực không, hay hô hấp dồn dập, ngày hôm qua em đã dứt ngài uống thuốc một lần, hôm nay có muốn uống nữa không? Giang Liên Nhi có chút khẩn trương nhìn Hách Liên Minh Tĩnh.

“Ta không sao, Liên Nhi không cần lo lắng.”

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt” Giang Liên Nhi thở phào nhẹ nhõm.

“Vậy là người không sao, vậy thì chuyện giữa chúng ta cũng nên thanh toán cho xong chứ.” Mộ Dung Hi Nguyệt đứng ở cửa, tay quất cái trường tiên kêu PHÁCH PHÁCH vang dội, khóe miệng cười lạnh, dám áp bốn tiểu thư, còn ỏi lên người bốn tiểu thư nữa, người chết chắc rồi.

3. Chương 3: Đền Tiên

Hách Liên Minh Tĩnh thấy cô gái ngoài cửa, bích lục thủy yên sam, váy xếp li màu xanh, khuôn mặt trái xoan, da trắng như tuyết, đôi mắt to sáng như sao, cho người ta cảm giác xinh đẹp thanh nhã.

Chẳng qua là cô gái đó nhìn chăm chăm vào mình, khóe miệng cười nhạt, còn có tay đang quất quất trường tiên, nhìn vậy sau lưng Hách Liên Minh Tĩnh có chút lạnh “Liên Nhi, nàng, là ai a?” Hách Liên Minh Tĩnh nhỏ giọng hỏi.

Giang Liên Nhi nghe Hách Liên Minh Tĩnh hỏi mới nói “Công tử, ngày hôm qua ngài uống say sau đó chạy ra ngoài, đụng ngã vị cô nương kia, đè trên người nàng không nói đi, còn ỏi lên cả người nàng nữa. ”

“A!”

Phách! Mộ Dung Hi Nguyệt đem roi quất xuống đất “Nếu đã hiểu, vậy thì không cần nói nhiều.” 1

Thanh âm roi quất xuống đất kia dọa Hách Liên Minh Tĩnh cùng Giang Liên Nhi giật mình, hai người xích lại gần nhau hơn.

“Cô nương có gì thương lượng là được.” Giang Liên Nhi có chút sợ hãi dích nuốt nước miếng một cái, giang hai tay muốn bảo vệ công tử nhà nàng.

Thấy Mộ Dung Hi Nguyệt cầm roi đi tới gần, Hách Liên Minh Tĩnh vội vàng nói “Ta, ta nói cho người biết nha, ta, ta là Huyện lệnh mới ở trấn Thái Bình. Người đây là, đây là đánh mệnh quan triều đình, hậu quả rất nghiêm trọng đó.”

”Ha ha! Người có là Tri phủ ta cũng không sợ. Huống chi người vẫn chỉ là một quan huyện cứu phẩm nhỏ nhoi thôi. Mộ Dung Hi Nguyệt tiếp tục đến gần.

Hách Liên Minh Tĩnh không nghĩ tới thân phận Huyện lệnh của mình cũng vô dụng, nhìn Mộ Dung Hi Nguyệt cầm roi từng bước ép sát, vội vàng che mặt mình lại “Có chuyện gì thì chúng ta có thể thương

lượng, đánh lên người không nói gì, đánh lên mặt là tổn thương tự ái a. ”

Mộ Dung Hi Nguyệt đi tới trước giường, dừng lại, đưa tay ra nói “Đền tiền!”

“Người không phải muốn đánh công tử sao?”

Ta hận không được lột da đầu hấn đấy! Mộ Dung Hi Nguyệt hung hãn nói “Bất quá bây giờ, trọng yếu nhất chính là, đền tiền!”

Hai người thấy Mộ Dung Hi Nguyệt không phải muốn đánh người, cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Đền tiền cho người, được, được!” Hách Liên Minh Tĩnh nặn ra khuôn mặt vui vẻ nói “Xin hỏi phải đền bao nhiêu tiền?”

“Một ngàn bảy trăm lượng ”

Giang Liên Nhi nghe thấy con số này, ngược lại hít một hơi khí, mém nữa ngất xỉu.

“Hả!” Một ngàn bảy trăm hai kia là bao nhiêu tiền? Hách Liên Minh Tĩnh hỏi Giang Liên Nhi “Liên Nhi một xâu kẹo hồ lô bao nhiêu tiền?”

Giang Liên Nhi có chút kỳ quái nhìn công tử nhà nàng, bây giờ hỏi cái này làm gì, bất quá vẫn là trả lời “Hai văn tiền ”

Hai văn tiền, vậy chắc khoảng hai đồng tiền đi, một lượng bạc là một ngàn văn, vị chi là năm trăm đồng tiền. Một ngàn bảy trăm hai chính là tám mươi lăm vạn, tám mươi lăm vạn? Tám mươi lăm vạn!!!!

Đùng một tiếng, Hách Liên Minh Tĩnh kích động đứng lên “Người ăn muốn cướp hả! Quần áo người làm bằng hoàng kim hay là đá quý a!”

Mộ Dung Hi Nguyệt cũng dùng một tiếng đem roi dè trên bàn ”Người phải hiểu rõ, ta là bị cướp! Ai muốn bảo người đền tiền quần áo, tiền quần áo bốn tiểu thư còn chưa tính với người đâu, ta nói ngày hôm qua ta bị trộm tay nải mà trong đó có tiền.

”Tay nải, tay nải gì? Ta cũng đâu có trộm của người.

Nằm mơ hả, người dựa vào cái gì bắt ta đền?” Hách Liên Minh Tĩnh hai tay ôm ngực bất mãn nói.

”Ngày hôm qua nếu không phải tại người dè lên ta lúc ta sắp đuổi kịp tên ăn trộm, ta đã sớm lấy lại tay

nãi rồi. Mộ Dung Hi Nguyệt cả giận nói.

“Hừ, rõ ràng là người không có bản lĩnh nên mới không lấy lại được, còn đổ tội lên đầu của ta.”

“Người.....”

“Mà quên nữa, coi như điều người nói là sự thật, ai biết được trong tay nãi của người có bao nhiêu tiền, người đi có một mình mang nhiều tiền theo như vậy làm gì? Ta nhìn sơ qua là biết tám phần là người muốn lừa gạt ta.” Hách Liên Minh Tĩnh chỉ cao khí ngang* nói.

(*dương dương tự đắc)

“Nực cười, ta đường đường Mộ Dung Hi Nguyệt gia tài vô số mắc gì phải lừa một cái Huyện lệnh nhỏ như người, như vậy chẳng khác nào tự làm nhục bản thân.”

“Hảo, đúng như người nói vậy còn tìm ta bắt đền tiền làm gì? Thiên — kim — đại — tiểu — thư!” Hách Liên Minh Tĩnh cố ý kéo dài năm chữ cuối.

“Nếu không phải là bởi vì...Mà tại sao ta phải giải thích với người, người rút cuộc có đền tiền hay không!”

“Không đền, không đền, đánh chết ta cũng không đền!”

“Được, vậy ta thành toàn cho người!” Mộ Dung Hi Nguyệt cầm trường tiên lên bắt đầu vung về phía Hách Liên Minh Tĩnh.

Hách Liên Minh Tĩnh vội vàng ngồi xuống...

Loảng xoảng —

Bình hoa trong phòng bị đánh nát.

A, may mà né kịp, một roi đó mà quất trúng mình, khẳng định đau chết luôn “Uy ~ người có thể ngang ngược như vậy sao, không dùng lời nói được sao.”

“Đối phó với loại người vô lại như người, phải dùng phương pháp dã man mới trị được, không cần nhiều lời.” Mộ Dung Hi Nguyệt lại quơ roi.

“Cô nương, người đừng đánh, đừng đánh, công tử, ngài bớt tranh cãi một tí đi.” Giang Liên Nhi vội tới, che chở cho công tử nhà nàng.

“Ta hỏi ngươi, ngươi có đèn hay không?”

“Muốn đèn cũng không có tiền đèn, đèn mạng lại càng không được. Thứ duy nhất đáng tiền chính là cái thân thể này, ngươi có muốn hay không?” 1

“Phi, ai mà thèm thân thể của ngươi.” Mộ Dung Hi Nguyệt mặt có chút đỏ, từ nhỏ đến lớn cũng không ai dám nói lời lưu manh như vậy với nàng.

“Yêu, ngươi đỏ mặt rồi, nhìn ngươi rất thanh thuần, không nghĩ tới suy nghĩ cũng có lúc không lành mạnh, chắc nghĩ đến hình ảnh không thích hợp với nhi đồng quá.” 1

“Ngươi.....”

“Nếu ngươi đã có suy nghĩ đó, vậy để ta thành toàn cho ngươi.” vừa dứt lời liền kéo đai lưng xuống.

“A! Lưu manh!” Mộ Dung Hi Nguyệt không nghĩ tới Hách Liên Minh Tĩnh sẽ hành động như vậy, vội vàng nhắm mắt lại quay đầu sang chỗ khác.

“Chạy mau!!!” Hách Liên Minh Tĩnh vội vàng kéo Giang Liên Nhi chạy ra ngoài....

“Đồ lưu manh, ngươi đứng lại cho ta!”

Liên Nhi, chúng ta chia nhau ra chạy đi ”

Giang Liên Nhi gạt đầu một cái, hai người bắt đầu tẻ ra chạy.

Mộ Dung Hi Nguyệt đuổi theo phía sau thấy hai người chạy hai hướng khác nhau, liền chạy theo hướng của Hách Liên Minh Tĩnh.

Có lắm hay không, mắc gì đuổi theo ta, tiền đều nằm trong tay Liên Nhi. Hách Liên Minh Tĩnh liều mạng chạy, chạy vào một con hẻm.

Hồngбет! Trốn thôi.

Xui sao chạy vào ngõ cụt. Nhìn bức tường trước mặt, Hách Liên Minh Tĩnh có chút buồn bực.

“Ngươi chạy đi đâu a.” Mộ Dung Hi Nguyệt đuổi theo, cố ý giơ giơ roi “Đồ lưu manh, ta thấy ngươi chạy tới đây mà.”

“Ta nói Đại tiểu thư ngươi làm gì cứ bám theo ta không tha vậy? Tiền cũng không có ở chỗ của ta.”

“Cái đồ lưu manh ngươi làm hại bốn tiểu thư, bốn tiểu thư không tìm ngươi tìm ai? Huống chi, bắt được này đồ lưu manh ngươi rồi thì tự nhiên thư đồng của ngươi sẽ tự tới.”

”Này, ngươi chớ bên trái một câu đồ lưu manh, bên phải một câu đồ lưu manh có được hay không, ta có tên. Ta kêu... Ta kêu Hách Liên Minh Kính” không thể trở về, vậy coi như là Hách Liên Minh Kính đi.

“Ai cần biết tên ngươi làm gì, hôm nay bốn tiểu thư thù mới cùng nợ cũ tính hết một lượt với ngươi.”

“Ngươi, ngươi đừng tới đây a ~” Hách Liên Minh Kính kể tiếp lui về phía sau.

“Ngươi cho là, bốn tiểu thư sẽ nghe ngươi sao ”

“Ngươi... chờ một chút!”

“Làm gì?”

“Ta hình như nghe thấy có người hô cứu mạng.”

“Quý mới tin ngươi.”

“Thật, hình như là từ bức tường này truyền tới.”

Hách Liên Minh Kính đi tới trước tường dán lỗ tai vào lắng nghe.

Mộ Dung Hi Nguyệt thấy Hách Liên Minh Kính bộ dáng rất chăm chú, có chút hiếu kỳ cũng đến gần nghe.

“A! A! Cứu mạng a, cứu mạng. Đại phu nhân, Tiểu Cúc thật sự không có trộm dây chuyền của ngài. Cứu mạng, cứu mạng!” Tiểu Cúc bị người dùng gậy đánh lăn lộn dưới đất nói.

“Phu nhân, cái này là lấy được từ trong quần áo Tiểu Cúc.” Vũ quân gia cầm một chuỗi trân châu từ trong quần áo của Tiểu Cúc. ”Còn có chuỗi nào nữa không?”

“Dạ không tìm được.”

“Tiếp tục đi, đánh mạnh lên, cho đến khi nó khai ra thì thôi.”

4. Chương 4: Thủ Phạm Thật Sự

“Đại phu nhân, Tiểu Mai cầu xin ngài hạ thủ lưu tình, nể tình Tiểu Cúc là nha hoàn ngài sủng ái nhất, tha nàng đi” Tiểu Mai quỳ xuống đất cầu tha cho Tiểu Cúc.

“Đúng vậy, Đại phu nhân, nếu cứ đánh như vậy, Tiểu Cúc sẽ không toàn mạng, Tiểu Hoàn cũng van cầu phu nhân” Tiểu Hoàn cũng quỳ xuống theo Tiểu Mai.

“Cũng là bởi vì bình thường nó là nha hoàn ta sủng ái nhất, nên càng không thể tha. Ý vào sự tín nhiệm cùng sủng ái của ta mà làm ra loại chuyện này, đánh tiếp cho ta.”

Thấy Tiểu Cúc bình thường thân như chị em gái bị đánh thê thảm như vậy, Tiểu Mai cùng Tiểu Hoàn không nhịn được chảy nước mắt, Tiểu Mai không đành lòng nhìn, quay đầu lại.

Bên kia bức tường Mộ Dung Hi Nguyệt đã sớm trèo qua, thấy Hách Liên Minh Kính vẫn còn cật lực vịn vách tường, treo ở phía trên, nhìn không nổi nữa “Thật là vô dụng, có một bức tường cũng không lên nổi.” Xách cổ áo Hách Liên Minh Kính, dùng nội lực đem nàng qua.

“A ~ ”

Rầm ——

Hách Liên Minh Kính té nhào trên sân.

“Ui da!”

“Há há há ~” Mộ Dung Hi Nguyệt thấy Hách Liên Minh Kính bộ dạng chật vật, không nhịn được cười ra tiếng.

“Hừ hừ.” Hách Liên Minh Kính nhổ cỏ trong miệng ra, nàng khẳng định là cố ý. Nếu không phải nơi này có sân cỏ, ta không phải là gãy xương rồi sao.

“Người nào dám xông vào Dương phủ!” Vũ quán gia phát hiện nhân vật khả nghi tiến vào, vội vàng mang mấy tên gia đinh đem hai người vây lại.

“Hiểu lầm, hiểu lầm” Hách Liên Minh Kính liền vội vàng đứng lên xua tay một cái.

“Vũ quán gia, là người phương nào xông vào?” Đại phu nhân hỏi.

Hách Liên Minh Kính thấy vậy liền vội vàng nói “Chúng ta chẳng qua là đi ngang qua nơi đây, thấy có người hô cứu mạng, nghĩ là có chuyện gì xảy ra, cho nên liền leo tường vào tới xem một chút, tuyệt không ác ý.”

“Đây là vốn là chuyện trong phủ, chẳng qua là đang chấp hành gia pháp thôi, Vũ quân gia đưa các nàng đi ra ngoài, lấy vải nhét vào miệng nha đầu này, mắc công lại có người xông vào.”

“Coi như nàng phạm sai lầm, cũng không đến nỗi bị đánh thành như vậy, các ngươi có phải hay không thật là quá đáng!” Mộ Dung Hi Nguyệt nhìn nha hoàn bị đánh, khắp nơi toàn là vết thương, chỉ còn lại nửa cái mạng.

“Đây vốn là chuyện trong phủ, không liên quan đến cô nương.” Đại phu nhân lạnh lùng nói “Vũ quân gia, tiền khách.”

“Bà...”

Hách Liên Minh Kính liền vội vàng kéo Đại tiểu thư muốn nổi đóa lại “Người bình tĩnh lại, bình tĩnh lại, để ta giải quyết.”

Đi lên phía trước, ôm quyền hành lễ với Đại phu nhân nói “Vị phu nhân này nhìn qua liền biết là một người hiểu rõ đạo lý, làm như vậy nhất định có lý do, có thể cho chúng ta biết nàng phạm sai lầm gì, tránh cho chúng ta nghi hoặc. Như vậy tốt hơn là để chúng ta không hiểu chuyện xảy ra như thế nào, ra ngoài rêu rao không tốt còn tưởng rằng Dương gia thân phận hiển hách vậy mà chẳng ra gì.”

Đại phu nhân nghe xong thấy cũng có đạo lý, mắc công lát nữa hai người đi ra ngoài nói bậy bạ, há chẳng phải làm mất danh tiếng của Dương gia sao. Lại nhìn qua dáng dấp của Hách Liên Minh Kính ngược lại rất tuấn tú, giọng nói cũng dịu lại nói “Nói cũng có đạo lý, nha hoàn này, trộm châu báu của chủ nhà, người nói có nên phạt hay không?”

“Tiểu....Tiểu Cúc không có....không có ăn trộm.” Tiểu Cúc nằm dưới đất nhịn đau tự mình biện hộ.

Hách Liên Minh Kính nghe được nói “Nên chứ. Trộm đồ dĩ nhiên phải phạt, còn phạt nặng nữa là đẳng khác, phu nhân ngài không làm sai.”

“Người đang nói cái gì vậy.” Mộ Dung Hi Nguyệt ở bên cạnh nổi đóa.

Đại phu nhân nghe Hách Liên Minh Kính nói như vậy,, đối với Hách Liên Minh Kính hảo cảm tăng thêm mấy phần “Vị công tử này quả là người sáng suốt.”

“Bất quá, theo tại hạ thấy thì vị cô nương này không giống như là người lấy trộm.”

“Tri nhân tri diện bất tri tâm, nha hoàn này đi theo ta bảy tám năm, vẫn là nha hoàn ta sủng ái nhất. Không nghĩ tới nha đầu này ỷ vào sự tín nhiệm của ta mà làm ra loại chuyện này.”

“Phu nhân, ngài nói nàng đi theo ngài khoảng bảy tám năm?”

“Đúng vậy, thật là nuôi ong tay áo nuôi khỉ dòm nhà mà.”

“Nhưng tại hạ vẫn cảm thấy kỳ quái.” Hách Liên Minh Kính cố ý sờ sờ đầu, làm bộ như không nghĩ ra “Đi theo phu nhân đã bảy, tám năm, trộm châu báu hẳn rất dễ dàng đi, nhưng tại sao qua nhiều năm như vậy vẫn không có hạ thủ chứ?”

“Sao...” Đại phu nhân bị Hách Liên Minh Kính hỏi như vậy, cũng có chút không nghĩ ra “Nhưng mà đây là trân châu tìm được trong quần áo của Tiểu Cúc, chứng cứ xác thật, hơn nữa còn có một cái không biết nó giấu ở đâu.” Đại phu nhân đem dây chuyền trân châu mới vừa lục soát ra.”

Dây chuyền trân châu ở dưới ánh mặt trời sáng long lanh, chợt lóe lên ánh sáng.

“Phu nhân, có thể cho tại hạ mượn dây chuyền nhìn một cái không?”

“Được.”

Hách Liên Minh Kính nhận lấy dây chuyền, cẩn thận xem xét, quả nhiên đúng như mình nghĩ, sau đó cẩn thận gửi một cái, khóe miệng hơi cong lên.

“Phu nhân, xin hỏi dây chuyền trân châu này ngài để ở đâu?”

“Để ở phòng của ta, trong hộp châu báu.”

“Lần cuối cùng phu nhân thấy dây chuyền này là ở đâu?”

“Hôm qua sau khi ăn cơm tối, lão gia nhà ta mang ta ra ngoài, tiểu Hoàn thay quần áo cho ta, lúc đó ta thấy hai cái dây chuyền này không hợp với y phục, nên sai Tiểu Cúc cất vào. Sáng nay ta muốn lấy ra đeo nhưng không thấy trong hộp hơn nữa còn thiếu một ít.”

“Chắc hẳn phu nhân có rất nhiều đồ trang sức, nếu không làm sao buổi tối khi trở về phòng lại không chú ý tới chứ.”

“Dương gia ta là một gia tộc giàu có, ta lại là Đại phu nhân đồ trang sức dĩ nhiên nhiều rồi. ”

“Người đang làm gì vậy?” Mộ Dung Hi Nguyệt kéo kéo tay áo Hách Liên Minh Kính.

Hách Liên Minh Kính không để ý đến Mộ Dung Hi Nguyệt, hỏi tiếp “Phu nhân chỉ có một nha hoàn là nàng thôi sao?”

“Làm sao có thể, ta đường đường Đại phu nhân Dương phủ, làm sao có thể chỉ có một nha hoàn, ta có tổng cộng ba nha hoàn.” ” Đại phu nhân đắc ý nói.

“Vậy xin hỏi hai nha hoàn kia là ai?”

Đại phu nhân chỉ Tiểu Mai và Tiểu Hoàn đang quỳ dưới đất khóc “Ba đứa này là ở chung một phòng.”

“Ba người họ ở chung một phòng, đương nhiên cũng có cơ hội trộm châu báu, kia Đại phu nhân tại sao không nghi ngờ hai người họ chứ. Có lẽ có người giả họa cho Tiểu Cúc.”

Hách Liên Minh Kính nói như vậy, Tiểu Mai cùng Tiểu Hoàn ngừng khóc, Tiểu Mai mở to mắt nhìn Hách Liên Minh Kính.

Tiểu Hoàn lại thở hổn hển ”Vị công tử này, cơm có thể ăn lung tung, lời không thể nói bậy bạ, chúng ta sao có thể là người ăn trộm được chứ, trong ba người chúng ta thì Tiểu Mai tỷ tỷ phụ trách ăn uống cho phu nhân, ta phụ trách y phục và đắp chăn cho phu nhân, Tiểu Cúc thì phụ trách đồ trang sức cùng sơ búi tóc cho phu nhân, hơn nữa ba chúng ta luôn cùng hầu hạ phu nhân còn không thì luôn ở chung với nhau.

“Hơn nữa chỉ có Tiểu Cúc có chìa khóa, sau khi phu nhân đi thì Tiểu Cúc sẽ khóa lại, chúng ta không có cơ hội đục vào.”

“Mấy người các ngươi vẫn phân công như vậy sao?”

” Đúng.”

“À, nguyên lai là như vậy, xin lỗi, ta chẳng qua là đem toàn bộ phân tích một chút mà thôi, cũng không có ý gì, hai vị cô nương đừng chê bai.” Hách Liên Minh Kính cười nói xin lỗi.

“Này Tiểu Cúc chìa khóa đâu?” Hách Liên Minh Kính ngồi chồm hổm xuống hỏi Tiểu Cúc.

Tiểu Cúc có chút chật vật lấy chìa khóa đeo trên cổ ra “Tiểu Cúc... luôn đeo nó trên cổ.”

Hách Liên Minh Kính thấy nút buộc sợi dây là nút chết, hơn nữa dây hơi ngắn, không tiện lấy xuống.

Tiếp theo Hách Liên Minh Kính đi tới trước mặt Tiểu Mai “Tiểu Mai, người đi theo phu bên bao nhiêu năm?”

“Bẩm công tử, bốn năm ”

“Ừm, vậy vậy người vẫn luôn phục vụ thức ăn cho phu nhân sao?”

” Đúng ”

Hách Liên Minh Kính hướng về phía đại phu nhân nói “Phu nhân xâu trâm châu này, trước đây có ai từng chạm qua?”

”Còn có Vũ quân gia, hẳn là người lục soát quần áo của Tiểu Cúc

“Ta dám khẳng định, không phải Tiểu Cúc ăn trộm, ta biết người nào mới thật sự là ăn trộm” Hách Liên Minh Kính trong lòng đã có dự tính nói.

“Ừ ~ người biết sao?” Mộ Dung Hi Nguyệt nói.

“Công tử cho rằng ai là ăn trộm?”

“Chính là nàng... Tiểu Mai” Hách Liên Minh Kính chỉ Tiểu Mai nói.

Tiểu Mai bị Hách Liên Minh Kính chỉ ngón ra, rất khiếp sợ nhìn Hách Liên Minh Kính “Công tử, nói chuyện ước chừng phải có chứng cứ ”

“Chứng cứ đương nhiên là có.” Hách Liên Minh Kính nói “Phiền toái Vũ quân gia đi lấy một thùng nước trong tới đây. ”

“Đại phu nhân” Vũ quân gia xin phép Đại phu nhân.

“Theo ý hần đi.”

Vũ quân gia thấy Đại phu nhân mở miệng, đi lấy một thùng nước trong.

“Phu nhân, xin phép mượn đây chuyển một chút.”

Đại phu nhân không hiểu Hách Liên Minh Kính định làm gì, bất quá thật là tò mò nên vẫn đưa cho hần.

Hách Liên Minh Kính đem dây chuyền thả vào trong nước “Mọi người nhìn đi, mặc dù chỉ có một chút điểm nhỏ.”

Mọi người nhìn vào thấy một chấm dầu đang nổi trên mặt nước.

“Tiểu Cúc là quản lý đồ trang sức cho phu nhân, làm sao có thể dính dầu lên tay, tay phu nhân và Vũ quản gia lại càng không thể, cho nên chỉ có Tiểu Mai là người phục vụ thức ăn hàng ngày cho phu nhân, thời điểm dọn dẹp chén đĩa trên tay mới bị dính dầu.”

“Có lẽ là Tiểu Cúc sau khi cơm nước xong đi trộm cũng không chừng.” Vũ quản gia hỏi.

“Cái này phải hỏi Tiểu Hoàn, mới vừa rồi Tiểu Hoàn có nói ba người họ luôn cùng nhau phục vụ phu nhân còn không là luôn ở cùng nhau sao.” Hách Liên Minh Kính hỏi Tiểu Hoàn “Tiểu Hoàn, hôm qua, Tiểu Cúc sau khi cơm nước xong có ra ngoài không?”

Tiểu Hoàn lắc đầu một cái “Sau khi cơm nước xong, ba người chúng ta luôn ở cùng nhau đến lúc nghỉ ngơi, nên Tiểu Mai tỷ tỷ cũng không có cơ hội a.”

“Đúng vậy, ba người chúng ta luôn ở cùng một chỗ, hơn nữa chìa khóa ở trên người Tiểu Cúc, ta làm sao có cơ hội trộm dây chuyền, hơn nữa ai nói phục vụ ăn uống trên tay sẽ dính dầu mỡ, người nhìn ta buổi sáng giúp phu nhân bưng thức ăn, trên tay sạch sẽ không có gì cả.” Tiểu Mai cười lạnh nói.

“Cũng đúng, người làm bốn năm, dĩ nhiên sẽ không dính chút dầu rồi.” Hách Liên Minh Kính nói

“Người cũng có thể thừa dịp mọi người ngủ trộm chìa khóa của Tiểu Cúc. ” Mộ Dung Hi Nguyệt nói.

“Không, các người nhìn chìa khóa trên cổ Tiểu Cúc đi. Đây là nút chết, sợi dây tương đối ngắn, muốn lấy ra nhất định sẽ kinh động Tiểu Cúc. Hơn nữa trên sợi dây không có bất kỳ dấu vết cắt ngắn nào, cho thấy không có ai trộm chìa khóa. Cho nên cũng loại bỏ trường hợp người khác lấy chìa khóa đi trộm dây chuyền, nàng là trộm trước khi Tiểu Cúc khóa lại.” Hách Liên Minh Kính nói.“Chắc là lúc nàng thu thập chén đĩa, thấy tiểu Hoàn đang giúp phu nhân thay quần áo, Tiểu Cúc giúp phu nhân cầm đồ trang sức lên lên từ trong hộp cầm hai chuỗi trân châu. Sau đó chờ phu nhân ra ngoài, Tiểu Cúc khóa lại, cùng nhau rời đi, lúc ấy người có chút hốt hoảng, không có giữ bình tĩnh, trên tay tự nhiên sẽ dính chút dầu, đây cũng là lý do trên dây chuyền có dính một ít dầu.”

Tiểu Mai nghe Hách Liên Minh Kính nói như vậy, người không nhịn được có chút run rẩy.

“Người biết phu nhân rất nhanh sẽ phát hiện dây chuyền biến mất, cho nên buổi tối thừa dịp Tiểu Cúc cùng tiểu Hoàn ngủ lên lên đem một sợi dây chuyền đặt trong quần áo Tiểu Cúc, làm cho mọi người thấy là Tiểu Cúc trộm dây chuyền.”

Tiểu Mai sau khi nghe xong, vô lực ngồi trên mặt đất.

“Tiểu Mai, không nghĩ tới là ngươi! Ta bình thường đối đãi ngươi cũng không tệ a.”

“Đại phu nhân, Đại phu nhân, con cũng là bị bắt buộc, cha con ở dưới quê bị bệnh nặng, chờ tiền chữa bệnh, nhưng mà con lại không có nhiều tiền. Con còn xin quản gia ứng trước tiền lương, nhưng là quản gia không chịu, con... con cũng không có cách nào hết.” Tiểu Mai ôm chân Đại phu nhân khóc lóc nói.

“VẬY, NGƯƠI TẠI SAO PHẢI GIÁ HỌA CHO TA” Tiểu Cúc không hiểu nhìn Tiểu Mai, không dám tin tưởng người chị em này lại đối với mình như vậy.

“Ta thấy bình thường Đại phu nhân sủng ái ngươi nhất, giá họa... cho ngươi, Đại phu nhân niệm tình ngươi là nha hoàn ngày sủng ái nhất có thể phạt nhẹ.”

Tiểu Mai khóc lóc nói “Thật xin lỗi, thật xin lỗi. Tiểu Cúc, thật xin lỗi.”

“Trộm đồ của chủ, còn giá họa cho người khác, người đâu, đem Tiểu Mai ra chặt tay cho ta.”

“Chờ một chút!”

“Chờ một chút!”

Hách Liên Minh Kính cùng Mộ Dung Hi Nguyệt đồng thời kêu lên, hai người có chút kỳ quái nhìn đối phương một chút. +

5. Chương 5: Khế Ước Bán Thân

“Mặc dù trộm đồ là rất xấu xa, nhưng mà nàng cũng vì ngươi thân thôi, không thể chặt tay được, hình phạt này cũng quá nặng đi. Mộ Dung Hi Nguyệt nói ”Ngươi đánh mấy côn là tốt rồi.”

“Đánh mấy côn? Đó cũng quá nhẹ đi, lần này ta không phạt nặng sẽ không răn đe được kẻ khác.”

“Phu nhân nói rất đúng, đánh mấy côn quả thật khó làm cho mọi người phục, chặt tay cũng coi là hợp tình hợp lý, bất quá ta tin tưởng phu nhân là người có lòng từ bi, nể tình nàng là mới phạm lần đầu, hơn nữa cũng là vì cha nàng bị bệnh, bắt đắC dĩ mới như vậy. Không nên chặt tay, không bằng đánh nàng hai mươi côn, sau đó đuổi ra khỏi phủ đi. Như vậy chẳng những có thể khiến mọi người phục mà còn cho người ngoài thấy Đại phu nhân Dương gia là người có lòng độ lượng, không hổ là Đại phu nhân.” Hách Liên Minh Kính nói.

“Ha ha ha, công tử thật biết nói chuyện, như vậy đi, nể tình công tử, phu nhân ta đây liền xử phạt nhẹ, người đâu!”

“Đại phu nhân!”

“Dem Tiêu Mai lôi ra đánh hai mươi côn, sau đó tổng ra khỏi Dương phủ.”

“Dạ”

“Nè, người...”

Hách Liên Minh Kính thấy Mộ Dung Hi Nguyệt còn muốn nói gì nữa, vội vàng che miệng của nàng lại.

Mộ Dung Hi Nguyệt thấy Hách Liên Minh Kính dựa gần mình như vậy, còn che miệng của mình, rất là tức giận, có phần giãy giụa.

“Phu nhân, chúng ta còn có một số việc, không quấy rầy quý phủ nữa, cáo từ.” Hách Liên Minh Kính liền vội vàng nói.

“Người giúp Dương phủ chúng ta nhiều việc như vậy, là khách quý của Dương phủ, Dương phủ còn chưa kịp cảm ơn nữa.”

“Không cần không cần, chúng ta là thật... thật sự có chuyện khẩn không thể trễ nãi được!” Hách Liên Minh Kính, chịu đựng dưới chân đau nhức, đau đến nổi đổ mồ hôi lạnh, có chút cắn răng nghiêng lợi nói.

Mộ Dung Hi Nguyệt trợn mắt nhìn người che miệng mình, lực độ dưới chân càng đập càng mạnh.

“Nếu công tử đã nói như vậy, bốn phu nhân cũng không ép, Vũ quán gia tiễn khách.”

Hách Liên Minh Kính vừa nghe, vội vàng kéo Mộ Dung Hi Nguyệt, chịu đựng cái chân đau, đi theo Vũ quán gia.

“Công tử, chỉ cần đi về phía trước là có thể ra khỏi phủ.” Vũ quán gia nói “Tại hạ còn có chuyện quan trọng cần xử lý, không tiễn hai vị.”

“Không sao, cảm ơn.”

“Người buông tay a!” Mộ Dung Hi Nguyệt bị kéo đi bất mãn nói. Cố gắng giãy giụa, nhưng vẫn không được.

Hách Liên Minh Kính không nói gì, tiếp tục kéo Mộ Dung Hi Nguyệt đi.

Mộ Dung Hi Nguyệt thấy Hách Liên Minh Kính không có nghe lời mình nói, nổi đóa, hung hăng cắn lên tay Hách Liên Minh Kính.

“Aaaa!” Hách Liên Minh Kính vội buông tay ra, nhìn trên tay xuất hiện một hàng dấu răng, da có chút trầy “Người là cầu hủ.”

“Ai bảo người nắm tay bọn tiểu thư không buông.” Mộ Dung Hi Nguyệt đắc ý nói.

“Lần sau còn dám đối với bọn tiểu thư vô lễ, ta sẽ cho người ném thử một chút roi của bọn tiểu thư ra sao, hừ!” Mộ Dung Hi Nguyệt giơ giơ roi trong tay lên uy hiếp nói.

Hách Liên Minh Kính vội vàng đau lòng thối thối tay, thấy Mộ Dung Hi Nguyệt quay đầu lại liền vội vàng tiến lên ngăn nàng lại “Người định đi đâu?”

“Người tránh ra, còn không phải là do người sao, cũng không thèm nhìn cô gái yếu đuối ấy một chút nữa, để cho người đánh mấy côn là được rồi, nàng vẫn cần tiền cho người nhà chữa bệnh, mà người lại chán ghét đem nàng đuổi ra khỏi phủ.” Mộ Dung Hi Nguyệt cả giận nói.

“Cho nên người muốn làm gì?”

“Ta phải đi giúp nàng” Mộ Dung Hi Nguyệt đẩy Hách Liên Minh Kính ra.

“Người làm vậy không phải là giúp nàng, mà sẽ hại nàng.” Hách Liên Minh Kính không nhiều lời, kéo tay Mộ Dung Hi Nguyệt đi ra ngoài.

“Người buông ta ra, buông ta ra a!” Mộ Dung Hi Nguyệt bị Hách Liên Minh Kính lôi ra ngoài Dương phủ.

Mộ Dung Hi Nguyệt hất tay Hách Liên Minh Kính ra, xoa xoa tay bị đau “”Hừ! Chờ một hồi nữa tính sổ với người.” Xoay người lại muốn vào Dương phủ.

” Đây, người đừng có bướng bỉnh nữa được không, nói thế nào cũng không nghe a” Hách Liên Minh Kính nói.

“Nói cho người biết, một khi ta đã quyết định, coi như là cha ta, ta cũng sẽ không nghe, huống chi là người.”

“Người cứ khăng khăng làm theo ý mình như vậy, không những tự mình chuốc lấy cực khổ, lại còn hại người khác!”

“Người có ý gì? Cái gì gọi là tự mình chuốc lấy cực khổ, còn hại người khác?” Mộ Dung Hi Nguyệt hỏi.

“Chẳng lẽ không đúng sao, người cũng nói nàng là một cô gái yếu đuối, coi như người để cho phu nhân kia đồng ý lưu nàng ở trong phủ, nàng đã trộm đồ của người ta, lưu lại, chẳng những bọn họ sẽ khắp nơi đề phòng nàng, hơn nữa người trong phủ cũng sẽ đối với nàng chỉ chỉ chỗ chỗ, thậm chí sẽ khi dễ nàng. Nàng ngây ngô trong Dương phủ như vậy, người nói người đây không phải là hại nàng thì là cái gì?”

Mộ Dung Hi Nguyệt nghe xong thấy cũng có chút đạo lý “Nhưng là, cũng không cần đánh hai mươi côn đi. Nàng cũng là vì tần hiếu thôi.”

“Hai mươi côn còn đỡ hơn là bị chặt tay, ít nhất hai mươi côn chẳng qua là bị thương ngoài da, nàng lớn như vậy sau này về quê làm đại một việc gì đó cũng có thể tự nuôi mình mà.” Hách Liên Minh Kính nói. “Người nếu là muốn giúp nàng, ở lại chỗ này chờ nàng đi ra.”

Mộ Dung Hi Nguyệt sau khi suy nghĩ một chút, không cam lòng bủ môi, tựa vào trên tường, chờ Tiểu Mai đi ra.

Hách Liên Minh Kính có chút buồn cười nhìn Mộ Dung Hi Nguyệt dáng vẻ không cam lòng, thật là một cường Đại tiểu thư bướng bỉnh.

“Cút đi, đừng có lảng vảng ở đây nữa.” Hai tên gia đình đỡ Tiểu Mai yếu ớt ném ra ngoài Dương phủ, còn vứt tay nải của nàng xuống đất.

“Đi thôi.” Mộ Dung Hi Nguyệt liền vội vàng đi tới “Người còn ngăn người ở đó làm cái gì, còn không mau tới hỗ trợ!”

“Rồi, rồi.”

Hai người đem Tiểu Mai đỡ vào y quán.

“Không có gì đáng ngại, đây là bị thương ngoài da, mỗi ngày đúng hạn thoa thuốc, chú ý nghỉ ngơi nhiều một chút là có thể khỏe lại.” đại phu nói.

“Tạ đại phu, đa tạ cô nương.” Tiểu Mai có chút yếu ớt nói.

Mộ Dung Hi Nguyệt thấy Tiểu Mai muốn đứng lên, nói “Người bây giờ ngay cả đi bộ đều có chút khó khăn, hay là ở trong y quán nghỉ ngơi mấy ngày đi.”

Tiểu Mai lắc đầu “Không được, cha ta vẫn chờ tiền của ta để chữa bệnh, mặc dù tiền không nhiều, ít nhất có thể bắt mấy thang thuốc cùng ít thức ăn.”

Mộ Dung Hi Nguyệt thấy Tiểu Mai nhất định phải đi, không thể làm gì khác hơn là đỡ, nhìn Hách Liên Minh Kính ở trong y quán nhìn đông, sờ tây, có chút im lặng ” Đây, một cái y quán có gì để nhìn, còn

không mau tới đỡ.”

“Những thứ này ta chỉ nhìn thấy qua ti vi, không nghĩ tới y quán ở cổ đại...” Vừa nói nói, đột nhiên nghĩ tới, mình bây giờ là Hách Liên Minh Kính, là người ở thời đại này “”A, a a, ta chưa từng thấy qua y quán tốt như vậy mà.”

“Tên nhà quê, chính là tên nhà quê, ngay cả một y quán cũng tò mò.” Mộ Dung Hi Nguyệt trợn mắt với tội phạm Hách Liên Minh Kính.

”Cô nương, hay là người tìm chiếc xe ngựa đi, người đi như vậy không biết chừng nào mới về tới nhà nữa. Mộ Dung Hi Nguyệt nói.

“Không cần không cần, mướn xe ngựa rất đắt, ta muốn để dành tiền mua thuốc cho cha.”

“Về chuyên tiền bạc, người không cần lo lắng” Mộ Dung Hi Nguyệt vội vàng đem ngân lượng còn lại cho Tiểu Mai “Ta chỉ có bấy nhiêu thôi, người cầm đi mướn xe ngựa, còn dư thì mua thuốc cho cha người.”

“Không, không, các người giúp ta cầu tha thứ, lại đem ta đi y quán, Tiểu Mai đã vô cùng cảm kích, làm sao có thể nhận tiền của cô nương được.” Tiểu Mai lập tức từ chối

“Người cứ cầm đi, dù sao nàng là một thiên kim đại tiểu thư, thiếu gì cũng có thể, chính là không thiếu bạc.” Hách Liên Minh Kính ở bên cạnh nói.

Mộ Dung Hi Nguyệt trừng mắt Hách Liên Minh Kính, quay đầu hướng về phía Tiểu Mai nói “Hắn nói đúng, ta có rất nhiều tiền, nhiều đây có bao nhiêu, người cứ cầm đi.”

“Vậy Tiểu Mai xin đa tạ hai vị ân công” Tiểu Mai cúi đầu chào hai người họ.

Sau khi Tiểu Mai đi, Mộ Dung Hi Nguyệt phát ra một tiếng cảm thán “Hy vọng cha của Tiểu Mai có thể bình phục.”

“Hí hí.” Hách Liên Minh Kính sau khi nghe xong, không nhịn được cười ra tiếng. 1

“Người cười cái gì!”

“Ta là cười người, nhìn dáng vẻ chanh chua cộc cái, không nghĩ tới đáy lòng ngược lại là rất hiền lành.”

“Người mới là chanh chua đích cộc cái đấy.” Mộ Dung Hi Nguyệt vừa xấu hổ vừa giận.

Tiếp theo, chính là yên lặng, yên lặng, nữa yên lặng.

Hai người đi trên phố.

Hình như ta đã quên mất có chuyện cần phải giải quyết.

Ta có phải hay không quên mất có chuyện trọng yếu phải làm a.

Hai người liếc đối phương, một cái sau đó quay đầu.

“A!”

“A!”

Nhất thời hai người đồng thời kêu thành tiếng.

Chuyện cần phải giải quyết chính là thanh toán thù mới nợ cũ với tên này.

Chuyện trọng yếu nhất chính là, chạy!!!!

Hách Liên Minh Kính sau khi phản ứng, lập tức liền muốn chạy trốn, lại bị Mộ Dung Hi Nguyệt túm cổ áo lại. “Ha ha ha, ta biết là ngươi định chuồn mà, lần này ngươi không chạy thoát đâu. ”

“Đại tỷ, Đại tiểu thư. Ngài bỏ qua cho ta đi, ngài nhìn bộ dạng nghèo kiết xác này cũng biết là ta không có tiền đền cho ngài mà.” Hách Liên Minh Kính giả bộ đáng thương nói.

“Ta cũng cảm thấy cái bộ dáng nghèo kiết xác này cùng với chỉ là một cửu phẩm huyện lệnh tép riu, chắc chắn không có đủ tiền đền cho ta rồi.”

“Đúng vậy đúng vậy, ta còn là một cái huyện lệnh mới nhậm chức thôi, tiền lương cũng chưa có, cho nên ngài đại nhân đại lượng tha cho ta đi.” Có hy vọng, có hy vọng.

Mộ Dung Hi Nguyệt trên dưới quan sát Hách Liên Minh Kính, mặt đầy nụ cười nói Ta nhớ ngươi đã từng nói, thân xác này của ngươi là đáng tiền nhất, như vậy thì ngươi lấy thân trả nợ đi.”

“A!!! Cứu mạng a!!!”

Mộ Dung Hi Nguyệt không để ý tới Hách Liên Minh Kính kêu cứu mạng, túm cổ áo Hách Liên Minh Kính

lôi đi.

Khách điểm — — —

“Ta nói người đáp ứng đi” Mộ Dung Hi Nguyệt ngồi ở trên cái băng ghế nói.

“Oa oa, ở đâu lại có người mạnh như vậy còn làm đau người ta.” Hách Liên Minh Kính bụng đầy ủy khuất ngồi ở trên giường, áo quần có chút không chỉnh tề, hai tay che trước ngực, cắn cắn môi, khóe mắt ngấn lệ. Làm bộ đáng đáng thương, thật sự có chút tiếc thương a..... 1

“Ta cũng không phải là cố ý, ai kêu người phản kháng, chẳng phải người nói lấy thân trả nợ sao.”

”Ta, ta chẳng qua là tùy tiện nói thôi, người gấp như vậy ta một chút cũng chưa chuẩn bị tâm lý gì hết. Hách Liên Minh Kính ủy khuất nói.

“Còn muốn chuẩn bị cái gì nữa, bốn tiểu thư vừa ý người là người có mấy đời phúc khí rồi, bên ngoài có không biết bao nhiêu người đứng xếp hàng chờ chuyện tốt này đâu.”

“Nếu ta đáp ứng, người bảo ta làm sao dám ra ngoài gặp người nữa.”

“Ghe gớm, ta mới là người nói câu đó chứ.” Mộ Dung Hi Nguyệt chờ lâu có chút không nhịn được “Người lấy thân trả nợ không phải rất tốt sao, cũng không lâu lắm đâu.”

“Ta... Ta...”

“Ta cái gì ta, bốn tiểu thư kiên nhẫn có hạn, nếu người không đáp ứng, ta sẽ cho người nếm thử sự lợi hại của cái roi này, sau đó người có thể đền tiền cho ta.”

Hách Liên Minh Kính chu mỏ một cái, đựng phải Đại tiểu thư chanh chua không nói lý này, coi như là xui xẻo.

“Chớ lằng nhằng.” Mộ Dung Hi Nguyệt đi tới, kéo tay Hách Liên Minh Kính nhấn trên giấy một cái.

“Ai, ta còn...”

“Ha ha, giải quyết xong rồi.” Mộ Dung Hi Nguyệt cầm giấy cười to nói.

Lần này Hách Liên Minh Kính hoàn toàn đồng ý, xong rồi xong rồi, cuộc sống sau này sẽ khổ lắm đây.

“Ha ha, tiểu huyện lệnh, sau này ngươi chính là người hầu của bốn tiểu thư rồi.” Mộ Dung Hi Nguyệt giơ “Khế ước bán thân” trong tay lên, vỗ vỗ bả vai của Hách Liên Minh Kính. “Ngươi nên sớm nghe theo có phải tốt không, bốt phản kháng sẽ không làm đau tay.”

Hách Liên Minh Kính xoa xoa tay giả bộ đau, nhìn khế ước bán thân của mình, có chút khóc không ra nước mắt, thanh danh một đời của Hách Liên Minh Kính cứ như vậy làm hỏng. Sau này làm người hầu của Đại tiểu thư chanh chua thất thường này....suy nghĩ một chút chắc sẽ bị vị đại tiểu thư này bắt nạt suốt ngày quá, Hách Liên Minh Kính có chút vô lực ngã xuống giường. +

6. Chương 6: Đại Tiểu Thư

“Này, tiểu người hầu mau dậy đi, rót cho bốn tiểu thư ly trà coi.” Mộ Dung Hi Nguyệt ngồi ở trên ghế kêu người đang nằm trên giường.

“Ngươi không có tay hã, muốn uống tự mình rót đi.” Hách Liên Minh Kính giận dữ bất bình nói.

“To gan, dám nói chuyện như vậy với bốn tiểu thư, đừng quên, ngươi bây giờ là người hầu của bốn tiểu thư.” Mộ Dung Hi Nguyệt giơ giơ khế ước bán thân của Hách Liên Minh Kính trong tay lên “Mực trên khế ước bán thân còn chưa khô, ngươi liền không thừa nhận sao? Hay là ngươi muốn đền tiền?”

Hách Liên Minh Kính mới vừa muốn mở miệng, nhưng lại nuốt xuống, nhìn tờ giấy kia, bủ môi, mình đi đâu kiếm nhiều tiền như vậy trả cho nàng, một lần sảy chân để hận nghìn đời a, chỉ có thể cam chịu số phận đứng lên, thiệt là, rõ ràng bình trà ngay kế bên nàng, tại sao còn bảo mình rót trà chứ.

“Đại tiểu thư, mời uống trà.” Hách Liên Minh Kính mặt đầy nụ cười, đem ly trà bưng đến chỗ Mộ Dung Hi Nguyệt ngồi.

“Ừ, lúc này mới ngoan.” Mộ Dung Hi Nguyệt cầm ly lên, khẽ nhấp một cái, cảm giác so với trà long tỉnh trong cung uống ngon hơn. “Thật là trà ngon, trà ngon.”

Hách Liên Minh Kính nhìn Mộ Dung Hi Nguyệt bộ dạng vừa ý, không do dự liếc nàng một cái, cấp cho nàng dương quang, nàng đúng là rạng rỡ hơn.

Cửa đột nhiên bị đẩy ra, Giang Liên Nhi vọt vào “Công, công tử, rốt cuộc... Rốt cuộc tìm được ngài, ngài không có sao chứ?”

“Ta không có sao, ta không có sao, Liên Nhi em trước ngồi đi, nhìn em đầu đầy mồ hôi kìa.”

“Cô nương, chúng ta thật sự không có nhiều tiền. Cô nương có thể không....” Giang Liên Nhi có chút làm bộ đáng thương nhìn Mộ Dung Hi Nguyệt hy vọng nàng có thể nương tay cho.

“Yên tâm đi, tiền không cần các người trả.”

“Thật?”

“Đương nhiên là thật, so với trân châu thật hơn nhiều, cho nên Liên Nhi không cần lo lắng chuyện tiền bạc, mọi chuyện ổn rồi.” Hách Liên Minh Kính nói, rót cho Giang Liên Nhi một ly trà, chạy nãy giờ có chút khát, Giang Liên Nhi nâng chung trà lên ly chuẩn bị uống.

”Dĩ nhiên ổn rồi, công tử nhà ngươi cũng đã là người của bốn tiểu thư rồi, Mộ Dung Hi Nguyệt chậm rãi mở miệng

“Phốc ~~~~” Giang Liên Nhi phun hết nước trà vừa hớp ra ngoài “Khụ khụ, cô nương mới vừa nói cái gì?”

“Ta nói công tử nhà ngươi cũng đã là người của bốn tiểu thư rồi.” Lời này có gì kì quái sao? Làm gì mà trợn mắt nhìn ta như quái vật vậy.

Giang Liên Nhi sau khi nghe xong, ngã ngồi dưới đất khóc lóc nói “Lão gia, phu nhân, Liên Nhi thật xin lỗi các ngài, oa oa, đã để cho, đã để cho.... Oa oa các ngài dưới tuổi vàng biết...”

Hách Liên Minh Kính đầu đầy hắc tuyến.

“Có cần khoa trương như vậy không, công tử nhà ngươi chẳng qua là bán thân cho ta mà thôi, cần kêu trời trách đất như vậy.” Mộ Dung Hi Nguyệt xoa xoa lỗ tai.

“Cái gì? Bán thân?”

“Đúng vậy, đúng vậy, đây là khế ước bán thân của công tử nhà ngươi đó.” Mộ Dung Hi Nguyệt giơ giơ tờ giấy trong tay lên.

Ở ngoài cả bốn được mọi người tung hô là tứ đại mỹ nam của Bắc Tống tinh thông cầm kì thi hoa y thuật cao minh, trong triều được mọi người kính nể là tứ đại thống lĩnh văn võ song toàn, đang yên ổn chức vị bỗng một ngày Hoàng Thượng ban hôn cho một trong bốn người, về sau liên tiếp xảy ra những sự việc không ai lường trước được, một bên oan gia đại chiến, một bên luôn tìm ra sự thật trong những vụ án bí ẩn.

“Nguyên lai, nguyên lai là bán thân, hừ chết em.” Giang Liên Nhi mừng đến chảy nước mắt “Ta còn tưởng rằng ngươi đem công tử nhà ta...” “Ngươi cho là ta đem công tử nhà ngươi làm cái gì?” Mộ Dung Hi Nguyệt híp mắt nhìn Giang Liên Nhi.

Giang Liên Nhi che miệng, liền vội vàng lắc đầu, nàng còn tưởng rằng thân phận công tử bị lộ chứ.

”Dáng vẻ bốn tiểu thư bẻ nguyệt tu hoa làm sao có thể vừa ý công tử nhà ngươi một cái cử phẩm huyện lệnh tép riu chứ.

“Đúng vậy đúng vậy, Đại tiểu thư ngài thiên kim chi khu, bẻ nguyệt tu hoa, chim sa cá lặn, trên đời có thể xứng với Đại tiểu thư căn bản cũng không có.”

“Ân ân.” Mộ Dung Hi Nguyệt nghe Hách Liên Minh Kính ca ngợi mình như vậy, hài lòng gật đầu một cái.

“Bởi vì có thể xứng với Đại tiểu thư chắc chắn không phải là người ~” Hách Liên Minh Kính tặng thêm một câu phía sau “Cho nên có cho ta, ta cũng không thêm. ”

“Ngươi...” Mộ Dung Hi Nguyệt nhất thời cả giận nói “Hách Liên Minh Kính, ngươi muốn tự mình tìm cái chết à, lại dám nói ta như vậy.”

“Đại tiểu thư, ta chẳng qua là tiếp lời ngươi nói mà thôi, vì là người hầu của ngươi, cho nên nịnh bợ Đại tiểu thư cũng là phải thôi, huống chi mới vừa rồi ngươi cũng gật đầu liên tục không phải sao.” Hách Liên Minh Kính nhún vai một cái tỏ vẻ vô tội nói.

“Vậy Đại tiểu thư ta đây dạy dỗ tiểu người hầu ngươi cũng không có gì lạ đi.” Mộ Dung Hi Nguyệt cảm roi lên chuẩn bị dạy dỗ Hách Liên Minh Kính.

Hách Liên Minh Kính thấy Mộ Dung Hi Nguyệt lại muốn động thủ, vội vàng núp phía sau Giang Liên Nhi “Quân tử động khẩu không động thủ a.”

” Xin lỗi, bốn tiểu thư không phải quân tử, là tiểu nữ.”

“Tiểu nữ sao, có tiểu nữ nào lại ngang ngược không nói lý như vậy, ta thấy ngươi chính là một cọp cái.”

“Ngươi...”

“Được rồi!” Giang Liên Nhi đứng ở giữa hai người không thể nhịn được nữa “Hai người có thể hay đừng ồn ào nữa được không!”

“Là hấn nháo trước.”

“Là ngươi ép ta nháo.”

“Hừ!!”

“Hừ!!”

Hai người đồng thời hừ một cái, quay đầu sang chỗ khác.

Giang Liên Nhi có chút nhúc nhích đầu nhìn hai người này, xem ra sau này lỗi tai của nàng phải chịu khổ rồi.

“Công tử, chúng ta đã ở chỗ này rất lâu rồi, không thể chậm trễ thời gian nữa.” Giang Liên Nhi nói.

“Vậy chúng ta bây giờ liền lên đường đi.” Hách Liên Minh Kính nói

” Vâng..”

“Này, các người đi đâu vậy, còn ta thì sao.” Mộ Dung Hi Nguyệt hô.

”Thế là ba người họ lên đường đến trấn Thái Bình.

“Không đi, không đi, mệt chết bổn tiểu thư rồi.” Mộ Dung Hi Nguyệt hô “Đi suốt buổi chiều, chân bổn tiểu thư muốn rụng rồi nè.”

“Đại tiểu thư người còn không biết xấu hổ nói đi suốt buổi chiều, có một buổi chiều mà người đã nghỉ tới năm lần rồi.”

“Bổn tiểu thư có thể cùng các người so sánh sao? Tóm lại, bổn tiểu thư vừa mệt vừa đói, không đi nữa.” Mộ Dung Hi Nguyệt ngồi chồm hổm dưới đất nói.

“Công tử, sắc trời cũng không còn sớm, nếu không chúng ta tìm một cái khách điểm ở lại ăn một bữa cơm đi, ngày mai tiếp tục lên đường.”

“Vậy cũng tốt, vừa vặn ta cũng đói ”

Mộ Dung Hi Nguyệt vừa nghe có thể nghỉ ngơi, vội vàng đứng lên.

Khách điểm — ——

“Ba vị mời khách quan cho hỏi muốn dùng gì?” Tiểu nhị vội vàng chào hỏi.

“Chúng ta...”

“Ta muốn một con tôm phở thúy, vịt bát bảo, bặt ti sơn được, gà cung bảo, vi cá xào trứng cua, giò heo hầm nấm đông cô, măng xào bóng cá, thịt kho tàu,...”

Hách Liên Minh Kính cùng Giang Liên Nhi nghe Mộ Dung Hi Nguyệt trong miệng đọc tên món ăn, trợn mắt hốc mồm nhìn Mộ Dung Hi Nguyệt.

“Đủ rồi!” Hách Liên Minh Kính lên tiếng “Chúng ta là tới ăn cơm, cũng không phải là nghe người kể tên món ăn.”

“Ai nói bốn tiểu thư tới kể tên món ăn, tất cả đều là món ăn mà bốn tiểu thư muốn kêu.”

Mộ Dung Hi Nguyệt không để ý tới Hách Liên Minh Kính tiếp tục nói với tiểu nhị “À, cho thêm canh đậu hủ cá diếc nữa và.....”

“Khoan đã!!!” Hách Liên Minh Kính liền vội vàng nói “Nè, Đại tiểu thư ngay cả heo cũng không ăn nhiều như vậy đâu!”

“Người có ý gì a, bốn tiểu thư thấy tiền không nhiều nên mới ăn đơn giản như vậy, người lại vẫn không biết điều.”

“A, a a. Vậy thì thật là cảm ơn người đã nể mặt.” Hách Liên Minh Kính nhỏ giọng với tiểu nhị “Xin lỗi. Tiểu nhị ca, đầu óc có nàng chút vấn đề, thích kể tên món ăn, người đừng để ý tới nàng, mặc kệ những món nàng gọi cứ tùy tiện đem vài ba cái món ăn là được.”

Tiểu nhị sau khi nghe xong, nhìn Mộ Dung Hi Nguyệt một chút, đáng tiếc đáng tiếc, cô nương đẹp như vậy không nghĩ tới đầu óc có vấn đề “Ai, thật là đáng tiếc.”

“Người đáng tiếc cái gì?” Mộ Dung Hi Nguyệt thấy tiểu nhị nhìn mình như vậy, trong lòng có chút không thoải mái, lấy roi quất lên bàn.

“Không, không có gì.” tiểu nhị sợ liền vội vàng lắc đầu, sau đó đi.

Người mới vừa rồi đối với hắn nói cái gì?” Trục giác nói cho mình, Hách Liên Minh Kính nhất định nói xấu mình với tiểu nhị.

“Không có gì.”

“Người nhất định là nói xấu ta, nói mau!”

“Người muốn ta nói thì ta sẽ nói, ta sợ bị người làm mất mặt quá.” Đùa sao, nói ra thế nào cũng bị Đại tiểu

thư chanh chua này tìm lý do dạy dỗ mình.

“A!!!” Hách Liên Minh Kính vội vàng ôm chân của mình, bị Mộ Dung Hi Nguyệt hung hãn đạp một cước. “Người...”

“Người là tên tay sai không nghe lời nên bốn tiểu thư phải trừng phạt.”

“Ta là thầy không chỉ đầu óc người có vấn đề, còn là người có khuynh hướng thích bạo lực...”

“Ai đầu óc vấn đề, người nói cho rõ ràng nha.”

“Ê, xin lỗi, là ta sai rồi, muốn đầu óc có vấn đề thì điều kiện tiên quyết là phải có đầu óc.”

“Ta thấy người chính xác là....”

“Ai, hai vị chủ tử, thức ăn đã tới, các người trước hết dùng đi, chờ ăn no lại tiếp tục.” Giang Liên Nhi liền vội vàng nói.

“Hừ, chờ bốn tiểu thư ăn no tìm lại người tính sổ.”

“Làm sao chỉ có ba món ăn!! Những thứ khác đâu?”

“Mấy món khác ở đây không có, chỉ có ba món này.” Hách Liên Minh Kính nói.

“Mộ Dung cô nương lộ phí mang theo không nhiều, cô nương lại...”

“Liên Nhi không cần để ý tới nàng, nàng có ăn hay không thì kệ, đợi lát nữa ta ăn sạch hết, để xem vị đại tiểu thư này có cái gì để ăn không.”

Mộ Dung Hi Nguyệt thấy Hách Liên Minh Kính nói như vậy, vội vàng động đũa.

Sau khi ăn uống no nê — ——

“Chưởng quỹ, cho ta ba gian phòng hảo hạng” Mộ Dung Hi Nguyệt hô.

“Được rồi ~~” chưởng quỹ vậy cao hứng Tiểu nhị, mau dẫn bọn họ lên phòng đi.”

“Mấy vị khách quan, mời!”

Mộ Dung Hi Nguyệt đi lên lầu.

“Chường quý, chỉ cần hai gian phòng hảo hạng là được, phòng còn lại lấy phòng phổ thông thôi.” Giang Liên Nhi nói.

“Liên Nhi ~ ”

“Công tử, lộ phí của chúng ta không còn nhiều, mà còn hai ngày nữa mới tới được trấn Thái Bình, tiết kiệm được thì nên tiết kiệm.”

“Vậy chúng ta đều lấy phòng phổ thông là được rồi.” Hách Liên Minh Kính nói.

“Công tử, như vậy sao được, Liên Nhi là người làm nghỉ ngơi ở đâu không có vấn đề, nhưng mà Mộ Dung tiểu thư chắc ở không quen...”

”Em nói vậy cũng đúng, mắc công lát nữa nàng lại nổi tánh đại tiểu thư sẽ không tốt, vậy ta cùng em đều ở phòng phổ thông.

“Không được...”

“Có cái gì không được, cứ để Đại tiểu thư ở phòng hảo hạng đi. Em không phải nói lộ phí không còn nhiều sao, còn mấy ngày nữa mới tới trấn Thái Bình, mà chúng ta lại phải mang theo Đại tiểu thư đó, không biết còn phải dùng bao nhiêu bạc nữa.”

Vừa nghĩ tới Đại tiểu thư điều ngoa thất thường kia, đầu Hách Liên Minh Kính có chút đau, nàng làm sao tìm được cái phiền toái lớn như vậy.

7. Chương 7: Bắt Đầu Làm Huyện Lệnh

Vào lúc này đang là mặt trời (13 giờ~ 15 giờ) thời tiết vô cùng nóng nực, đất đai đã bị ánh mặt trời chói chang nướng thành lò lửa. Cây bên đường cũng bị ánh mặt trời chiếu cho cảm nắng rồi, lá đều nhăn lại, cho dù có gió nhẹ khẽ vuốt cũng an ủi không được nó, vẫn mặt mày ủ dột rũ thấp.

Mộ Dung Hi Nguyệt thở hổn hển, dựa vào cây liễu, xoa xoa mồ hôi trên trán, mặt phờ ngoài trời lâu nên ửng đỏ.

Hách Liên Minh Kính cũng không khá hơn chút nào, đứng bên cạnh, mồ hôi như mưa rơi. Từ trước đến nay lúc vào hè thì Hách Liên Minh Kính luôn làm tổ trong phòng thí nghiệm lần này coi như nếm thử mùi vị đau khổ khi bị mặt trời chiếu vào. Kinh khủng nhất là y phục cổ đại này, trời nóng nực thế này thì tay áo ngoài lẫn trong đều có thể vắt ra nước, thật là khổ thân mà.

“Trần Thái Bình rốt cuộc ở nơi nào a? Không phải nói chỉ cần đi hai ngày là tới sao, thế nào mà giờ vẫn chưa tới?” Mộ Dung Hi Nguyệt than phiền.

Giang Liên Nhi xoa xoa mồ hôi trên mặt “Ách, cái này, vốn là chỉ cần hai ngày, bất quá chúng ta vừa đi vừa nghỉ như vậy nên.... khoảng chừng mấy giờ nữa là tới, Mộ Dung cô nương người ráng nhịn chút nữa đi ”

“Cái gì! Còn phải đi mấy giờ a, ta mặc kệ, bồn tiểu thư không đi nữa, muốn ngồi xe ngựa.”

“Còn đòi ngồi xe ngựa sao, Đại tiểu thư mấy ngày nay ăn tốt nhất ở tốt nhất, lộ phí đi đường đưa đều bị người dùng hết, làm gì còn tiền mà mướn xe ngựa!” Hách Liên Minh Kính vẩy vẩy tay áo hơi ướt.

“Người ý là trách ta xài tiền của người sao, người phải hiểu rõ, nếu không phải là bởi vì người, bồn tiểu thư đã sớm ngồi đại kiệu rồi, làm gì phải chịu cảnh này.”

“Ai bảo người đi theo làm chi rồi than này than nọ.” Hách Liên Minh Kính không khách khí nói.

“Bồn tiểu thư không đi theo người, làm sao đòi nợ a, khế ước bán thân của người vẫn còn trong tay bồn tiểu thư này.”

Hách Liên Minh Kính lười để ý nàng, đi qua một bên. Càng ngày càng cảm thấy quần áo này thiệt phiền toái.

“Ai nha, y phục này nóng quá đi!” Hách Liên Minh Kính chịu không nổi tay áo dài trên người, hơn nữa còn là hai lớp áo, người cổ đại thiệt là thích rước khổ vào mình. Định đem một cái áo khoác trên người cởi xuống.

“A, người người người....” Mộ Dung Hi Nguyệt liên vội vàng xoay người lại.

Giang Liên Nhi thấy vậy, vội vàng chạy tới, gắt gao ôm lấy Hách Liên Minh Kính mới vừa cởi một nửa áo.

“Liên Nhi, em làm gì vậy, ôm nóng quá đi. ”

“Người là vô sỉ, hạ lưu, thương phong bại tục, không biết liêm sỉ” Mộ Dung Hi Nguyệt che mắt mắng.

Hách Liên Minh Kính bị mắng một trận không biết nói gì, cởi có cái áo mà bị mắng là thương phong bại

tục rồi, vậy nếu ta mặc áo tay ngắn chắc bị nhốt vào chuồng heo quá. “Này, có khoa trương quá không, không phải là ta bên trong có mặc y phục sao, người cần gì nói ra như vậy. Liên Nhi mau buông ta ra, ta nóng lắm rồi.”

“Công tử, đáp ứng không cỏi, Liên Nhi sẽ buông.”

Hách Liên Minh Kính nhìn Giang Liên Nhi một bộ sống chết bảo vệ, bất đắc dĩ nói “Được rồi, được rồi, ta sẽ không cỏi.”

“Công tử nếu cảm thấy nóng, phía trước có quán trà, chúng ta lại uống chút trà cho hạ hỏa, được không?”

“Ta bây giờ chỉ muốn ăn kem ly” Hách Liên Minh Kính tức giận nói, tư tưởng người cổ đại chính là bảo thủ cứng nhắc.

“Kem ly đó là cái gì?”

“Không có gì, đi thôi.”

“Mấy vị khách quan, muốn dùng gì?”

“Cho chúng ta một bình trà là được rồi.”

“Vâng ~ ”

Giang Liên Nhi biết công tử nhà nàng tâm tình không tốt, vội vàng bưng một ly trà cho Hách Liên Minh Kính “Công tử, uống trà hạ hỏa đi. ”

Hách Liên Minh Kính bưng ly trà còn hơi ấm lên. Ai, nếu là đang ở nhà, ta chắc chắn sẽ bật máy điều hòa không khí sau đó ăn loại kem ta thích nhất và uống một ly nước mát lạnh rồi.”

Làm sao giống như bây giờ chỉ có một ly trà, hừ, ai kêu mình xui xẻo bị xuyên qua làm chi.. Đang định uống trà thì...

“Phụt ~~~~~ ”

Trong nháy mắt Hách Liên Minh Kính lập tức đóng băng.

Trên mặt đầy là trà và nước.

“Khụ, khụ, đây là trà gì a, sao mà khó uống thế.” Đầu sở Mộ Dung Hi Nguyệt còn đang cảm thán tại sao trên đời lại có trà khó uống như vậy.

“Công, công tử...” Giang Liên Nhi có chút lo lắng nhìn công tử nhà nàng.

“Mộ Dung Hi Nguyệt!!!!”

“Chuyện gì ~~ phốc ha ha ha ha!” Mộ Dung Hi Nguyệt nhìn Hách Liên Minh Kính mặt đầy nước trà buồn cười.

“Người còn dám cười!” Hách Liên Minh Kính mặt đầy tức giận nhìn Mộ Dung Hi Nguyệt.

“Ta lần đầu tiên dùng trà khó uống như vậy, ai bảo người vừa vặn ngồi đối diện ta, ha ha, cười ngạo ta” Mộ Dung Hi Nguyệt không để ý Hách Liên Minh Kính tức đang giận chút nào, ngược lại cười lớn tiếng hơn.

“Người ~~~~” Hách Liên Minh Kính tràn đầy lửa giận chỉ Mộ Dung Hi Nguyệt.

“Ta, ta như thế nào? Chẳng lẽ nô tài nhà người muốn tạo phản khi dễ chủ tử sao?” Mộ Dung Hi Nguyệt híp mắt, giờ giờ roi trong tay lên.

“Người là đồ ác độc ~” hảo hán không ăn thua thiệt trước mắt, hảo nữ không cùng gái dữ đấu khẩu.

Hách Liên Minh Kính cam chịu xoa xoa mặt mình, sau đó đem ống tay áo xắn lên.

“Công tử ngài đây là?”

“Các người không cho phép ta cởi y phục, cũng không cho ta xắn tay áo lên sao? Đừng nói với ta là như vậy cũng là thương phong bại tục a, người phía trước không phải cũng xắn tay áo với ống quần lên sao?”

“Người ta đó là nông phu, người là người có học lại xắn tay áo lên, làm như vậy chẳng ra thể thống gì.” Mộ Dung Hi Nguyệt đả kích nói.

“Ta lôi thôi lếch thếch thì sao. Người là tiểu thư khuê các, phải thùy mị dịu dàng, có bản lĩnh ngay cả cổ người cũng che đi, chớ lộ ra a. Người không đả kích ta, không thoải mái có phải không.”

“Bốn tiểu thư vốn chính là tiểu thư khuê các, danh môn thùy mị. Nơi nào giống như người, đồ không ra gì. Người nói đúng, ta không đả kích người trong lòng liền không thoải mái đó.”

“Hừ ”

“Hừ ”

Xong rồi, xong rồi, các nàng sao lại cãi nhau nữa rồi. Giang Liên Nhi ngồi chính giữa băng ghế, bắt đầu nhìn hai người quay đầu hai hướng.

“Lão Hoàng a, xe của người chắt một đồng lúa, đây là đưa đi nơi nào vậy?” Tiểu nhị dâng trà nói.

” Ta đưa tới nhà thông gia ở trấn Thái Bình, gần đây nhà thông gia không khởi sắc cho lắm, vừa vận mùa hè năm nay thu hoạch được khá khá nên cho bọn họ một ít.” Lão Hoàng uống một hớp trà cười một tiếng.

Hách Liên Minh Kính vừa nghe, nhìn cái xe cách đó không xa, hai mắt đảo qua đảo lại đi lên phía trước.

“Nè, công tử...”

“Vị đại thúc này, xin hỏi người là muốn đi trấn Thái Bình sao” Hách Liên Minh Kính hai tay ôm quyền hỏi.

Lão Hoàng thấy một vị là người có học hỏi mình liền vội vàng nói “Đúng vậy, công tử có chuyện gì không?”

“À là như vậy, ta cùng người hầu của ta cũng là đi trấn Thái Bình, nhưng mà đã đi mấy ngày mấy đêm, quả thực đi không đi nổi nữa, lộ phí lại hết, nên không thể mượn xe ngựa, không biết có thể cho chúng ta quá giang một đoạn đường được không?”

“Nguyên lai là như vậy, nếu như không ngại xe thô của ta thì các người liền lên đi.”

“Cám ơn, cám ơn đại thúc.”

“Liên Nhi đừng uống nữa, chúng ta lên xe ngồi đi.”

“Xe? Nơi nào có xe? Công tử, chúng ta không có tiền mượn xe.” Giang Liên Nhi vội vàng kéo Hách Liên Minh Kính nói.

“Yên tâm đi, miễn phí, không lấy tiền.”

“Cái này, chính là xe ngựa mà người nói!” Mộ Dung Hi Nguyệt nhìn chiếc xe thô trước mặt nổi óa.

“Có ngựa lại có hai bánh xe, không phải xe ngựa thì là cái gì, hơn nữa toàn bộ đều lộ ra ngoài, nằm trên rơm rạ thoải mái hơn nhiều.”

“Người dám để cho bốn tiểu thư ngồi loại xe này sao!!!”

“Vậy người có ngồi hay không?”

Mộ Dung Hi Nguyệt khoanh hai tay trước ngực, quay đầu sang chỗ khác, phát tách đại tiểu thư nói “Không ngồi, đánh chết ta cũng không ngồi. Bôi nhọ thân phận bốn tiểu thư.”

“Nếu Đại tiểu thư người không ngồi, vậy chúng ta đi trước đây, Đại tiểu thư người cứ thông thả đi ha.”

Hách Liên Minh Kính thoải mái ngồi trên đồng rơm rạ, Giang Liên Nhi ngồi trước mặt.

Hách Liên Minh Kính hướng về phía lão Hoàng nói “Đại thúc có thể đi rồi.”

“Công tử, vậy Mộ Dung cô nương đâu?” Giang Liên Nhi kéo kéo Hách Liên Minh Kính.

“Đừng để ý nàng, nàng đang phát tách đại tiểu thư, chờ một chút nàng thì sẽ đuổi theo.”

“Giá!”

Mộ Dung Hi Nguyệt cho là Hách Liên Minh Kính ít nhất phải cầu xin nàng, kết quả nghe được tiếng ngựa hí, đi mất. Tức giận dậm chân, suy nghĩ phải đi mấy canh giờ mới tới, không cam lòng leo lên xe ngựa.

Trần Thái Bình — —

“A, cuối cùng đã tới!”

“Sau này đánh chết bốn tiểu thư, cũng sẽ không ngồi loại xe đó, làm bẩn cả người ta!” Mộ Dung Hi Nguyệt phỉ rơm rạ còn dính trên người xuống.

“Vậy sao, ta lại thấy Đại tiểu thư thanh cao ngồi xe thô cũng rất khoái trá, vừa ngân nga hát vừa nhìn chim chóc.” Hách Liên Minh Kính không chút do dự phớt bầy lời nói dối của Mộ Dung Hi Nguyệt

“Người....”

“A a, được rồi, hai vị từ khi biết nhau đến giờ lúc nào cũng cãi nhau, cũng đến trần Thái Bình rồi, hòa thuận chút đi.” Giang Liên Nhi buồn cười nhìn hai người đang cãi nhau.

“Bốn tiểu thư nể mặt mũi của Liên Nhi nên không so đo với tên tai sai người nữa.”

Xời, bày đặt nể mặt mũi. Hách Liên Minh Kính trong lòng bổ sung một câu.

“Công tử, chúng ta nhanh đến huyện nha đi.”

”Ừ.”

Huyện nha — —

Hách Liên Minh Kính nhìn cửa huyện nha, không khỏi nhớ lại một câu trong phim truyền hình “Cửa nha môn mở công khai, hữu lý ít tiền chớ tới đây.” Quả nhiên hai bên cổng chính của nha môn cổ đại có hai đường vào được ngăn cách bởi hai bức tường, mép cửa nghiêng sang hai bên. Bên cạnh chính là cái trống minh oan cho trăm họ trong truyền thuyết.

Lúc Hách Liên Minh Kính chăm chú nhìn kiến trúc ở đây thì Giang Liên Nhi đã lại gõ cửa.

Biết là Huyện thái gia mới nhậm chức tới, sư gia nha dịch rồi rút ra nghênh tiếp.

Học trò Liễu Mộng Sinh bái kiến đại nhân.”

Học trò? Hách Liên Minh Kính nhìn người tuổi đã cao mặt đầy râu trước mặt tự xưng là học trò, có chút tiếp thụ không nổi.

“Học trò chờ đại nhân đã lâu.” Liễu Mộng Sinh thấy đại nhân không nói lời nào nên cho là Hách Liên Minh Kính quá mệt mỏi, vì vậy liền nói “Đại nhân chắc hẳn đường xá xa xôi nên mệt rồi, mời theo học trò vào thư phòng nghỉ ngơi một chút.”

“A, được.”

Bên trong thư phòng — —

Sau khi Hách Liên Minh Kính tắm xong, Giang Liên Nhi giúp nàng đổi quan phục.

Đầu đội mũ ô sa, y phục bên trong màu trắng, bên ngoài là áo quan phục xanh mỏng, vạt áo trước thêu một con tước đứng một chân, chân mang ủng đen.

“Như thế nào? Có tuần hay không?”

“Tuần chứ, công tử nhà ta trời sanh là mặc quan phục mà.” Giang Liên Nhi khen.

“Hôm nay người mặc vào ra dáng nhân mô cầu dạng.” Dung Hi Nguyệt có chút mất tự nhiên khích lệ nói, không thể không thừa nhận, Hách Liên Minh Kính mặc quan phục trên người lộ vẻ cực kỳ chói mắt cùng tuần tú.” Như vậy mới xứng làm người hầu của bốn tiểu thư”

“Vậy ngay tại đây ta cảm ơn đại tiểu thư, hôm nay có thể miệng chó phun ra ngà voi.”

“Người quá...”

“Đại nhân.” nha dịch gõ cửa bên ngoài.

“Khụ, chuyện gì?”

“Đại nhân, thôn trưởng đang cùng mấy vị thân sĩ tổ chức chiêu đãi vì đại nhân tẩy trần.”

“À, người đi nói với bọn họ bốn đại nhân sẽ tới.”

“Vâng.”

“Liên Nhi ”

“Hả...”

“Đi theo công tử nhà người ăn ngon.”

“Còn Mộ Dung cô nương thì sao?” Giang Liên Nhi nhìn Mộ Dung Hi Nguyệt.

“Đại tiểu thư hả, Đại tiểu thư dĩ nhiên không thêm cùng người hầu này đi dự yến tiệc đâu, đúng không Đại tiểu thư.” Hách Liên Minh Kính mặt tươi cười nói.

“Đương nhiên, yến tiệc của bọn người hầu các người bốn tiểu thư cho tới bây giờ chưa từng quan tâm, chắc chắn rất khó ăn. Bốn tiểu thư đi ăn một mình.” Mộ Dung Hi Nguyệt quật cường nói.

Trên người của người một đồng cũng không có thì ăn được cái gì, Hách Liên Minh Kính nín cười “Nếu Đại tiểu thư đã nói như vậy thì Liên Nhi chúng ta đi thôi.”

“Hả....”

Hách Liên Minh Kính nghênh ngang đi ra ngoài.

Chỉ là một cái huyện lệnh cứu phẩm tép riu mà bày đặt. Hừ, bốn tiểu thư đi ăn một mình.

8. Chương 8: Thiên Kim Chi Khu

Vừa đi được mấy bước, Mộ Dung Hi Nguyệt đột nhiên nghĩ đến trên người không có đồng nào, làm sao vào quán ăn được.

Nhớ tới bộ dáng đắc ý lúc gần đi của Hách Liên Minh Kính, nộ khí bốc lên “Được rồi, biết trên người bốn tiểu thư không có tiền, cố ý làm mất mặt bốn tiểu thư.”

Cái tên tiểu huyện lệnh đáng chết, hừ, muốn làm mất mặt bốn tiểu thư sao, sao không nhìn một chút coi Mộ Dung Hi Nguyệt ta là ai “Người đâu, người đâu!”

Bên ngoài nha dịch tiểu Đường nghe bên trong thư phòng có người kêu, vội vàng chạy tới, thấy cô nương đi cùng đại nhân, chắc là gia quyến của đại nhân, vội vàng ôm quyền khom người “Nô tài bái kiến Huyện lệnh phu nhân.”

Câu Huyện lệnh phu nhân này khiến Mộ Dung Hi Nguyệt trong nháy mắt hóa đá.

Tiểu Đường thấy Huyện lệnh phu nhân nửa ngày cũng không nói lời nào, có chút hiếu kỳ ngẩng đầu lên nhìn Mộ Dung Hi Nguyệt.

Sau khi Mộ Dung Hi Nguyệt lấy lại tinh thần cả giận nói “Người muốn chết hả, ai là phu nhân của tên thối tha kia, bốn tiểu thư thiên kim chi khu này mà là phu nhân của hắn, cái tên tiểu huyện lệnh ấy xứng sao. Coi như tám đời đốt cao hương không cưới được bốn tiểu thư.” Mộ Dung Hi Nguyệt đi tới nắm cổ áo tiểu Đường nói “Nghe cho rõ đây, hắn chẳng qua là người hầu của bốn tiểu thư người hầu có nghe hay không!!”

Đáng thương tiểu Đường bị Mộ Dung Hi Nguyệt dọa sợ gật đầu liên tục “Nghe, nghe rõ.”

“Sau này dám nói bậy nữa, cẩn thận cái lưỡi của ngươi.”

“Còn nữa, bốn tiểu thư đói, các ngươi mau tới tửu lầu tốt nhất mua thức ăn về cho bốn tiểu thư. Phải nhanh lên một chút, nếu không để bốn tiểu thư đói quá se cho ngươi ném thử một chút sự lợi hại của cây roi này, có nghe hay không?” Mộ Dung Hi Nguyệt nắm cổ áo lại, xiết chặt.

“Ngươi rốt cuộc có nghe hay không?”

“Ặc...Ặc...” Tiểu Đường chỉ chỉ cổ áo, gần như muốn tắt thở.

“Khụ.” Mộ Dung Hi Nguyệt có chút ngượng ngùng buông lỏng cổ áo.

“Khụ, khụ.” Tiểu Đường thở thở, liền vội vàng lùi về phía sau mấy bước, tận lực cách xa Mộ Dung Hi Nguyệt.

“Người còn đứng ở đó làm cái gì, còn không mau đi!”

Vèo một tiếng, bóng người biến mất trước mắt Mộ Dung Hi Nguyệt/

Mộ Dung Hi Nguyệt vỗ ngực mình một cái “Tức chết ta, tức chết ta, thiệt là, bộ đùi hay sao mà bảo ta cùng tên quỷ đáng ghét kia liên hệ với nhau. Dầu gì bốn tiểu thư đường đường là nữ nhi của Thái sư đương triều, được Hoàng thượng phong Quận chúa. Cái tên tiểu huyện lệnh kia xứng với ta sao. Muốn xứng với bốn tiểu thư ít nhất cũng là Đại tướng quân anh dũng Sở Liên Phong chứ.” Nhớ tới dáng người anh dũng của Sở Liên Phong Mộ Dung Hi Nguyệt trong nháy mắt từ cộp cái trở thành con cừu nhỏ, có chút ngượng ngùng xấu hổ. Nếu để cho Hách Liên Minh Kính thấy, không chừng sẽ tưởng nàng bị quỷ nhập mất.

“Tiểu Đường, thấy quỷ hay sao mà chạy nhanh dữ vậy? Uy!” Những nha dịch khác nhìn thấy tiểu Đường liều mạng chạy ra ngoài, ở phía sau hô.

Chẳng qua là tiểu Đường không có ý dừng lại chút nào.

“Kỳ quái, tiểu Đường bị sao thế?”

“Không biết, bình thường lãnh lương cũng không thấy hấn tích cực như vậy.”

Bên trong thư phòng — —

“Học, học, học, phu..., à không, tiểu thư, đây là thức ăn ở tốt nhất ở Túy Hương lầu.”

Tiểu Đường như con chó nhỏ chạy tới nói.

”Đây là thứ tốt nhất sao? Mộ Dung Hi Nguyệt gấp một miếng cá lên.

“Dạ, đúng vậy, trấn Thái Bình tương đối nghèo, đây đã là tốt nhất rồi.”

“Được rồi, bốn tiểu thư liền miễn cưỡng đón nhận. Người, có thể đi xuống.”

Tiểu Đường như được phóng thích đội ơn đi xuống.

Nửa giờ sau — —

Hách Liên Minh Kính cùng Giang Liên Nhi trở lại, nói chính xác là Hách Liên Minh Kính đỡ Giang Liên Nhi say khướt trở lại.

“Cạn, cạn ly, cạn ly..” Giang Liên Nhi say đến nổi hồ ngôn loạn ngữ ngã vào trong ngực Hách Liên Minh Kính.

“Chuyện gì đã xảy ra?”

“Đừng nói nhiều nữa, trước đem Liên Nhi đỡ lên giường đi.”

“Đừng đụng ta, đừng đụng ta, rượu, rượu đều là của Liên Nhi, đều là của Liên Nhi, không cho phép công tử giành rượu với Liên Nhi, ách, giành rượu.”

“Hảo hảo hảo, đều là của người, toàn bộ đều là của người, ta không cùng người cướp được chưa.”

“Người còn cùng nàng giành rượu?” Mộ Dung Hi Nguyệt hỏi.

“Cái gì nha, ai cùng nàng giành rượu, hôm nay ta mang nàng đi ăn cơm, kết quả mấy thôn trưởng kia đều mới ta rượu, Liên Nhi không nói hai lời đem rượu trong tay ta đoạt mất, kế tiếp thay ta cùng thôn trưởng bọn họ uống rượu, ta thấy nàng như vậy, còn tưởng rằng nàng uống rất giỏi, ai ngờ đâu...”

“A!”

Đột nhiên Giang Liên Nhi đứng dậy, nhìn Hách Liên Minh Kính, hai tay nắm lỗ tai của Hách Liên Minh Kính lắc lắc “Công tử, công tử, không cho phép uống rượu, nếu uống rượu ngài sẽ xảy ra chuyện. Ách, ngài, nếu ngài xảy ra chuyện, em làm sao dám đối mặt với lão gia cùng phu nhân linh thiên ở trên trời đây.”

Sau đó Giang Liên Nhi ngã xuống đất khóc “Nhớ năm đó, phu, phu nhân kéo tay của em, đem ngài giao phó cho em, em đáp ứng, đã đáp ứng phu nhân....”

Nửa rồi, Hách Liên Minh Kính đổ mồ hôi, từ nãy đến giờ không biết nói bao nhiêu lần rồi.

“Cho nên dù Liên Nhi có xảy ra chuyện, cũng sẽ không để cho, sẽ để cho, tiểu....”

Hách Liên Minh Kính vội vàng che miệng Giang Liên Nhi lại.

“Ngô. Ngô ngô ”

“Người làm gì vậy?” Mộ Dung Hi Nguyệt thấy Hách Liên Minh Kính che miệng Giang Liên Nhi lại.

“Ta sợ nàng uống rượu loạn tính, hừ, rượu vào lời ra, đúng, là rượu vào lời ra.” Hách Liên Minh Kính giảng hòa nói “Suốt đường đi nàng nói nhiều lời rất khó hiểu, ta sợ nàng lại nói loạn nữa.”

“Vậy người che làm gì, còn không mau đỡ dậy!”

“Ừ, ừ...”

Sư gia Liễu Mộng Sinh đi vào “Đại nhân, ngày mai ngài phải đi báỉ kiến Tri huyện đại nhân huyện Thái Bình, vì vậy để học trò sai mấy nha dịch khác tới hầu hạ Giang tiểu huynh đệ đi.”

“Ừ, vậy cũng tốt.”

“Được rồi, lên giường đỡ Giang tiểu huynh đệ đi, lát nữa giúp tiểu huynh đệ rửa mặt chải đầu.”

Rửa mặt chải đầu! “Khoan đã.” Hách Liên Minh Kính vội vàng ngăn lại “Cái đó, cảm ơn hảo ý của sư gia đối với thư đồng nhà ta, bất quá bỗng quan đột nhiên nhớ đến thư đồng nhà ta không có thói quen để người khác đụng vào, chuyện này cứ để ta xử lý.”

“Nếu đại nhân đã nói như vậy, cũng tốt.” Liễu Mộng Sinh nói tiếp “À đúng rồi, đại nhân, đây là sổ sách vụ án cần điều tra để ngày mai lên công đường xử án.”

“Ừ, đưa đây cho ta.”

“Dạ đây.”

Hách Liên Minh Kính chỉ cảm thấy vật trong tay càng áp càng nặng, đến cuối cùng Hách Liên Minh Kính không chịu nổi suýt nữa ngã xuống “Cái này là....”

“Đại nhân, đây là vụ án mà Nhâm huyện lệnh lưu lại.”

“Má ơi, hần nhậm chức bao lâu?”

“Khoảng ba năm.”

“Ta thấy ba năm qua hần không có xử lý gì hết mới có thể lưu lại nhiều vụ án như vậy.”

“Không, đây là vụ án nửa năm qua.”

Phụt, Hách Liên Minh Kính học máu.

“Này, mau giúp ta bưng một chậu nước đi.” Hách Liên Minh Kính vô lực khều Mộ Dung Hi Nguyệt một cái.

“Dựa vào cái gì, ta là Đại tiểu thư, là thiên kim chi khu, người dám bảo Đại tiểu thư đi múc nước ư?”

“Người thật đúng là chỉ là một Đại tiểu thư a, được rồi, Đại tiểu thư người nghỉ ngơi đi, để ta đi.”

Nhìn Hách Liên Minh Kính bộ dáng rất mệt mỏi, Mộ Dung Hi Nguyệt nhất thời mềm lòng “Hảo, hảo, bồn tiểu thư hôm nay đại phát từ bi, không phải chỉ múc một chậu nước thôi sao.”

Hách Liên Minh Kính nhìn Giang Liên Nhi đang ngủ, trên bàn còn một đồng sổ sách, thở dài một cái, ai, xem ra bận rộn lắm đây, có chút hiếu kỳ tùy ý lật một trang sổ sách trên bàn mới phát hiện những thứ này là cái văn tự tượng hình gì, xoay tới xoay lui vẫn không hiểu, xong rồi xong rồi, ngày mai phải làm sao?

Mộ Dung Hi Nguyệt bưng một chậu nước tới.

Hách Liên Minh Kính lập tức đóng sổ sách lại, nhìn Mộ Dung Hi Nguyệt khắp người đều là nước bộ dáng chật vật “Hi hi hi, người đây là thuận tiện tắm rửa luôn sao?”

“Người còn dám cười, nếu không phải người để cho bồn tiểu thư đi lấy nước, bồn tiểu thư sẽ không làm đổ thùng nước lên mình a.”

“Ách, được rồi, ta sai rồi, không nên để cho thiên kim chi khu Đại tiểu thư thông minh làm việc đòi hỏi kỹ thuật cao, Đại tiểu thư cực khổ rồi, người trước hết trở về thay quần áo khác, sớm nghỉ ngơi một chút đi.”

9. Chương 9: Huyện Lệnh Chịu Không Nổi

Vốn uống rượu nên hẳn phải ngủ một giấc đến sáng mới đúng, nhưng tiếc rằng Giang Liên Nhi quậy nguyên một buổi tối, không phải đá chân hay kéo quần áo thì là nói mớ, làm hại Hách Liên Minh Kính vô cùng khẩn trương, sợ nàng đem thân phận tiết lộ ra ngoài. Vì vậy, Hách Liên Minh Kính chiếu cố Giang Liên Nhi cả đêm.

Ngày hôm sau — —

Sáng sớm, Liễu Mộng Sinh đã vào trong thư phòng, đẩy Hách Liên Minh Kính đang nằm ở mép giường ngủ

“Đại nhân, đại nhân.”

Hách Liên Minh Kính bị đánh thức, thấy sư gia đang đứng, dụi dụi mắt “Nguyên lai là sư gia à.”

”Đại nhân, vì sao ngài lại nằm ngủ ở mép giường vậy, chẳng lẽ đại nhân chiếu cổ Giang tiểu huynh đệ cả đêm? Liễu Mộng Sinh không thể tin được, là một đại nhân mà lại đem giường cho thư đồng ngủ, hơn nữa còn chiếu cổ thư đồng cả đêm.

“Lúc ngủ nàng có chút không an phận, không nghĩ tới chiếu cổ nàng rồi ngủ quên luôn. A a”Hách h Liên Minh Kính vươn người một cái “Đúng rồi, sư gia, mới sáng sớm người tới đây có chuyện gì?”

“Đại nhân ngài quên rồi à? Hôm nay phải đi viếng thăm Tri huyện của huyện Thái Bình, Trác đại nhân.”

“A, đúng đúng, ta quên mất. Nè, sư gia ra ngoài trước chờ đi. Để ta rửa mặt chải đầu xong rồi lên đường.”

“Dạ, học trò muốn hỏi đại nhân, những vụ án hôm qua xem xét thế nào rồi, hôm nay muốn thẩm tra xử lý vụ án nào? Học trò sẽ xai nha dịch đi mời những người có liên quan đến.”

“À, vụ án này, vụ án.. Hôm nay liền thẩm tra xử lý những vụ án này án đi.” Hách Liên Minh Kính rút một sổ hồ sơ vụ án từ đồng sổ sách đưa cho sư gia.

“Vậy học trò xin cáo lui trước.”

Hách Liên Minh Kính rửa mặt chải đầu xong, cùng sư gia đi viếng thăm Trác tri huyện của huyện Thái Bình.”

“Sư gia, Trác đại nhân là người như thế nào vậy?” Hách Liên Minh Kính ngồi ở trong kiệu có chút nhàm chán, hỏi.

“Cái này....”

“Sư gia cứ nói đừng ngại, coi như chúng ta đang nói chuyện phiếm thôi, cũng không có ý gì?”

”Nếu là như vậy, học trò nói, dựa theo sự hiểu biết của học trò đối với Trác đại nhân thì trong công việc không tính là tham quan, dĩ nhiên cũng không tính là quan tốt, còn trong đối nhân xử thế thì lấy lợi ích bản thân làm trọng, luôn luôn giữ mình.

“”A, xem ra Trác đại nhân này không quan hệ với những nhân vật có máu mặt đi.” Hách Liên Minh Kính cười nhạo nói “Một khi có chuyện, sẽ đùn đẩy cho nhau, chắc hẳn đây cũng là một đặc thù khi làm quan đi.” Liễu Mộng Sinh không có tiếp lời, yên lặng đồng ý cách giải thích của Hách Liên Minh Kính.

Liều Mộng Sinh ở bên ngoài nói “Đại nhân, tới rồi.”

Bên trong phủ Tri huyện — —

“Đại nhân, đại nhân” một tên nha dịch vội vàng vàng chạy đến nội viện. “Đại nhân..”

“Điều nhi, hót nữa đi, hót nữa đi.” Trác Trường Thanh than hình mập mạp nằm trên ghế xích đu đang đùa giỡn với con chim trong lồng bị nha dịch gọi như vậy hoảng sợ suýt nữa đem cái lồng ném ra ngoài “Vô liêm sỉ! Ôn ào cái gì, nếu làm bảo bối của ta sợ hãi, ta sẽ trị tội ngươi.”

Trong nháy mắt nha dịch nhỏ giọng lại “Tiểu nhân đáng chết, tiểu nhân đáng chết.”

“Nói, rốt cuộc có chuyện gì?”

“Khải bẩm đại nhân, Huyện lệnh mới nhậm chức ở trấn Thái Bình cầu kiến.”

“Ngươi nói ai?”

“Huyện lệnh mới nhậm chức ở trấn Thái Bình Hách Liên Minh Kính đang chờ ở bên ngoài.” nha dịch lặp lại lời nói.

“Hách Liên Minh Kính! Ai nha, sao ngươi không nói sớm. Sư gia, mau chuẩn bị quan phục cho Bồn quan.”

Ở phòng khách Hách Liên Minh Kính còn đang suy nghĩ trong phim truyền hình thuộc hạ nên chúc như thế nào, thì thấy một người đàn ông trung niên mập mạp, đầu đội mũ ô sa, mặc quan phục xanh nhạt, trên vạt áo trước thêu một con uyên ương đi ra.

“Hạ quan Hách Liên Minh Kính ở trấn Thái Bình bái kiến đại nhân.” Hách Liên Minh Kính hai tay ôm quyền khom người nói.

Trác Trường Thanh tiến lên đỡ Hách Liên Minh Kính đứng lên “Hách Liên đại nhân chúng ta đều là người làm quan, cái gì mà hạ quan, quá khách khí đi.”

“???” Khách khí? Chẳng lẽ hai người họ quen biết nhau sao? Hách Liên Minh Kính còn chưa tỉnh hồn lại. Trác Trường Thanh lại nói “Còn không mau dâng trà cho Hách Liên đại nhân.”

“Dạ!”

“Người làm không hiểu quy củ, để cho Hách Liên đại nhân chê cười.”

“Hạ quan sao dám.”

Sau đó thở dài mấy cái, Hách Liên Minh Kính liền cáo từ.

“Sư gia, Trác đại nhân này là quan mấy phẩm?” Hách Liên Minh Kính hỏi

“Trác đại nhân hiện là quan thất phẩm.”

“Hắn là quan thất phẩm vì sao đối với một cái quan cửu phẩm như ta lại khách khí như vậy?” Hách Liên Minh Kính không hiểu nổi. Theo như cuộc nói chuyện hồi nãy, bọn họ không hề quen biết, tại sao lại khách khí với ta như vậy, chẳng lẽ ta có bá vương khí, khiến hắn cảm phục?

“Cái này, học trò cũng không biết.” Liễu Mộng Sinh làm sư gia mười mấy năm cũng không nghĩ ra cái vấn đề này.

Quản hắn làm gì, nếu hắn đã đối với mình như vậy thì sau này sẽ có lợi cho mình.

Phủ Tri huyện — —

“Đại nhân, mới vừa rồi vì sao ngài lại khách sáo đối với một cái quan viên cửu phẩm nhỏ bé như vậy?” Tần sư gia không nghĩ ra.

“Cái tên Hách Liên Minh Kính đó là là đương kim tân khoa Trạng nguyên, bởi vì khẩu xuất cuồng ngôn nên đắc tội với viện sĩ Hàn lâm viện mới bị cách chức làm quan cửu phẩm tét riu, nhưng nghe nói Hoàng thượng rất thích tài năng của hắn. Ai biết sau này hắn được triệu về kinh đô được trọng dụng lần nữa, nếu như Bốn quan khách sáo với hắn một chút thì sau này trở về sẽ nhớ tới Bốn quan, khi đó thì...”

“Cao, thật sự là cao tay, đại nhân quả là người biết lo xa nghĩ rộng cân nhắc chu toàn ạ.” Tần sư gia nịnh hót.

“Ha ha ha...”

Huyện nha trấn Thái Bình — ——

Trong đại sảnh rộng lớn sáng sủa, bảng hiệu MINH KÍNH CAO HUYỀN treo ở giữa hoa văn được khắc mờ, chữ to bằng vàng tỏa sáng lấp lánh nổi bật trên nền đỏ. Bàn xử án vô cùng chính tề. Nha dịch mặc đồ đỏ thẫm đứng thành hai hàng, tay cầm trượng dài, có mấy phần uy nghiêm.

Người đứng đầu hét to “Đại nhân đến —— ”

“Uy — vũ ——” trong nháy mắt nha dịch gõ trống dài rất có tiết tấu lên mặt đất.

Hách Liên Minh Kính từ nội đường đi ra, sư gia theo ở phía sau.

Hách Liên Minh Kính có chút khấn trương ngồi trên ghế Huyện lệnh.

“Thăng đường —— ”

Sau đó giải người có liên quan vào. Chỉ thấy hai tên nông phu tuổi tác chừng ba mươi quỳ xuống đất.

“Khụ, hai người đang quỳ là ai?” Lời thoại chưa lưu loát lắm.

“Thảo dân, Cầu Tử ”

“Thảo dân, Cường Tử ”

Nghe được hai cái danh tự này, Hách Liên Minh Kính có chút buồn cười, nhưng tại đây phải cố nín cười mà hỏi tiếp “Không biết đã xảy ra chuyện gì?”

Đây không phải là đã viết trên giấy cáo trạng rồi sao, tại sao phải nói lại, nhưng mà đại nhân đã hỏi thì vẫn nên thành thật trả lời “Bẩm đại nhân, chuyện là như vậy, nửa năm trước thảo dân bởi vì đánh bạc thua sạch tiền nên mượn Cường Tử ít tiền, lấy bò ở nhà làm vật thế chân, cam kết bốn tháng sau trả tiền cùng lãi suất, nếu không thì lấy bò cái trả nợ. Kết quả bốn tháng sau thảo dân đem tiền trả lại, lúc này thì bò cái nhà thảo dân đã sinh ra bò con, thảo dân căn bản không biết bò cái đã có thai, Cường Tử thì nói bò con sinh ở nhà hắn nên đương nhiên thuộc về hắn. Đại nhân, đại nhân ngài nên vì thảo dân làm chủ a đại nhân...”

Lời Cầu Tử còn chưa dứt, Cường Tử không kiên nhẫn vội la lên “Đại nhân, bò cái đó lúc mới tới nhà thảo dân, gây như que củi, nếu không phải ngày ngày thảo dân cắt cỏ cỏ đút đậu nành, chỉ sợ nó sớm đã không sống nổi, càng không thể hạ sinh bò nhỏ, hơn nữa bò con được sinh ở nhà thảo dân, đương nhiên phải thuộc về thảo dân rồi.”

“Bò con là của nhà ta!”

“Là của nhà ta, của nhà ta!”

Nguyên lai là liên quan tới vấn đề về quyền sở hữu “Hảo, hảo, không nên tranh cãi, căn cứ vào Luật sở hữu quy định thì những thứ được sinh ra tự nhiên thì sẽ thuộc về người sở hữu thứ đã sinh ra nó.”

“?????”

Sau đó mọi người nhìn Hách Liên Minh Kính, không hiểu đại nhân đang nói cái gì.

“Khụ, khụ.” Sư gia Liễu Mộng Sinh ho nhẹ hai tiếng nhắc nhở Hách Liên Minh Kính.

Hách Liên Minh Kính tỉnh hồn, mới phát hiện điều mình đang nói là luật pháp thế kỷ 21, chắc lưỡi hít hà.
“Khụ, khụ cái đó, ý Bồn quan là bò con là con của bò mẹ phải không?”

“Vâng, vâng.” mọi người gật đầu.

“Vì bò con là con của bò mẹ nên bò con là một phần của cơ thể bò mẹ đúng không?”

“Vâng, vâng.” mọi người lại gật đầu.

“Mà bò mẹ là của Cầu Tử, mặc dù Cầu Tử đem bò mẹ thế chân. Nhưng hắn đã trả nợ cùng lãi suất đúng thời hạn, như vậy Cường Tử cũng nên đem bò mẹ trả lại nguyên con cho Cầu Tử đúng hẹn chứ đúng không?”

“Vâng, vâng.”

“Vì vậy, bò con là một phần cơ thể của bò mẹ cho nên cũng là của Cầu Tử luôn.”

“Vâng, vâng.”

Hách Liên Minh Kính gõ cái kinh đường mộc xuống “Như vậy thì kết án.”

“Tạ, đại nhân ~” Cầu Tử hô lớn.

“Đại nhân, đại nhân.. thảo dân không phục, thảo dân không phục” lần này thì Cường Tử không phục.

“Cường Tử, mới vừa rồi ngươi cũng gật đầu đồng ý lời giải thích của Bồn quan vì sao còn không phục?”

“Đại nhân, vụ án này là của nửa năm trước, hôm nay bò con đã ở nhà thảo dân nửa năm ăn đậu nành và lúa mì của nhà thảo dân. Ngài, ngài không thể để cho tài vật của thảo dân uống phí như vậy.” Cường Tử nói có chút ủy khuất.

“Nói có lý, bất quá, bò con vẫn phải xử thuộc về Cầu Tử.”

“Đại nhân ~ ”

“Được rồi, được rồi, Cầu Tử quả thực hẳn phải trả tiền thức ăn mà bò con ăn ở nhà Cường Tử nửa năm, cứ dựa theo sức ăn của bò con bình thường mà tính đi.”

Cường Tử vốn là còn muốn nói thêm, nhưng lại không có lý do gì để nói, chỉ có thể chấp nhận phán quyết.

Sau đó, một vị phụ nhân hơn ba mươi tuổi cùng một vị phụ nhân chừng bốn mươi tuổi đi lên, hai người từ khi bước vào đều không ngừng si vả đối phương.

“Ba —” Hách Liên Minh Kính gõ cái kinh đường mộc, hai người mới sợ mà ngừng lại, vội vàng quỳ xuống đất.

“Hai người đang quỳ là ai? Có mâu thuẫn gì?”

“Dân phụ, thôn trên Lý Trần thị.” phụ nhân hơn ba mươi tuổi trả lời.

Tiếp theo phụ nhân chừng bốn mươi tuổi cũng trả lời “Dân phụ, thôn trên Lý Kim thị.”

Lý Trần thị mở miệng trước nói “Đại nhân, là như vậy, dân phụ cùng Lý Kim Thị vốn là hàng xóm, có một lần gà nhà dân phụ vô tình chạy đến nhà bà ta mổ cây bắp, bà ta liền ghi hận trong lòng, đem gà nhà dân phụ đi hầm.” 1

“Người nói vậy, ta trộm gà nhà bà hồi nào, con mắt nào của người thấy ta trộm, ta còn hoài nghi người ghi hận trong lòng trộm mất vịt nhà ta.”

“Phi, người lão thái bà này, ai thềm vịt nhà người.”

“Người dám mắng lão nương là lão thái bà, cai điều phụ này.”

“Người dám mắng ta là điều phụ, người xấu xí như vậy dựa vào cái gì nói ta.”

“Aaa người dám nói lão nương xấu xí, người chính là một % %#@\$....”

“# &* ...”

Hách Liên Minh Kính trợn mắt hốc mồm.

“Cái điều phụ này, khó trách trượng phu nhà bà cả đêm không trở về nhà, ngày ngày ở thanh lâu.”

“Lão nương liều mạng với người!” Lý Trần thị bị xát muối trên vết thương, nhảy cõn lên, bóp cổ Lý Kim thị.

Lý Kim thị cũng không phải dạng vừa cũng bắt đầu nắm tóc Lý Trần thị.

Hai người phụ nhân ngay tại công đường đánh nhau, tình cảnh liền hỗn loạn.

Hách Liên Minh Kính vội vàng kêu to “Mau kéo hai bà ấy ra!”

Hai người bị kéo ra sau, còn không ngừng mắng đối phương.

Hách Liên Minh Kính nghe lỗ tai khó chịu, cầm kinh đường mộc gõ mấy cái.

“Ừ — vũ — —” bọn nha dịch rất là phối hợp giờ trống dài lên gõ.

Một ngày trôi qua.

Hách Liên Minh Kính vô lực dựa vào ghế dài, các vụ án toàn liên quan tới gà vịt trâu bò các loại chuyện, xoa xoa cái trán cùng lỗ tai bị nhức. Huyện lệnh quả thật không dễ làm, một chút cũng không a. +

10. Chương 10: Huyện Lệnh Rất Bận

Ba ngày sau —3

Hách Liên Minh Kính bãi đường, toàn thân vô lực tê liệt ở trên bàn. Ta sai rồi, ta thật sai rồi, giáo sư, Hách Liên cũng không dám nói thầy là Diệt Tuyệt sư phụ nữa, lúc này mới làm Huyện lệnh mấy ngày, so với ở trường học giúp giáo sư viết báo cáo cùng thực tập một tháng còn mệt hơn. Vừa xử án, vừa bận bịu bắt súc vật, còn phải nghe một đám bà bác trung niên gây gổ. Buổi tối còn phải len lén học tập chữ ở quốc gia này. Trời ạ, mạng của ta sao lại khổ như vậy!

“Khụ, khụ, đại nhân, đại nhân ~” Lý bộ đầu đi tới nhẹ kêu hai tiếng.

Hách Liên Minh Kính không thềm để ý, nằm ở trên bàn, cũng không thềm nhìn lão Lý, bắt đắc dĩ truyền ra thanh âm “Lại có chuyện gì, không phải vụ án hôm nay đã giải quyết hết rồi sao. Có chuyện gì ngày mai nói sau, không nên tới quấy rầy ta, Bổng đại nhân bận rộn lắm.”

“Cái này...” Lý bộ đầu có chút khó xử “Đại nhân, ti chức cũng biết ngài bận rộn, vốn là định ngày mai mới nói với ngài, nhưng là, chuyện này, nếu ngày mai mới nói sợ rằng sau này đại nhân còn bận rộn nhiều hơn.”

“Rốt cuộc là chuyện gì?” Hách Liên Minh Kính ngẩng đầu.

“Đại nhân, ngài, vẫn là tự mình xem đi.” Lý bộ đầu móc một xấp giấy trong ngực ra, dè dặt đặt bên cạnh Hách Liên Minh Kính.

Hách Liên Minh Kính nhìn một xấp giấy trước mắt, không thèm liếc mắt một cái, mặc dù mấy ngày qua mình len lén không học chữ ở quốc gia này, nhưng mà con số thì nàng vẫn biết “Bảy lượng? Có ý gì?”

Lão Lý không có tiếp lời, lặng lẽ cúi đầu.

Cầm lên tờ thứ hai “Mười hai lượng?” Tờ thứ hai ghi năm lượng...

Hách Liên Minh Kính càng xem càng khẩn trương, một chồng giấy, toàn bộ đều có ghi một số tiền.

“Những thứ này là cái gì?” Hách Liên Minh Kính cảm thấy có chút cổ quái.

“Cái này, là chi tiêu ba ngày qua của tiểu thư.”

“Cái gì tiểu thư? Cái gì chi tiêu?” Hách Liên Minh Kính càng nghe càng hồ đồ.

“Đúng vậy, chính là, ba ngày qua Mộ Dung tiểu thư ở bên ngoài dùng danh nghĩa đại nhân mua đồ thiếu.”
Lão Lý ấp a ấp úng nói ra.

“Cái gì!!!!” Hách Liên Minh Kính sau khi nghe xong đề ao âm lượng lên gấp mấy lần. “Lấy, lấy danh nghĩa của ta đi mua đồ thiếu!!!”

Lão Lý gật đầu một cái.

“Ai cho phép nàng làm như vậy, ai cho nàng cái quyền đó!” Hách Liên Minh Kính nổi giận đùng đùng ném mũ quan xuống đất, vỗ bàn, đứng lên.

Lão Lý biết đại nhân nổi giận, liền vội vàng nói “Tiểu thư nàng còn cầm.... đại nhân ngài~”

“Ta cái gì?”

“Khế ước bán thân của ngài, còn nói ngài chẳng qua là tiểu người hầu của nàng thôi, cho nên hết thấy chi tiêu đều do đại nhân phụ trách.”

Khế ước bán thân! Hách Liên Minh Kính đột nhiên nghĩ tới khế ước bán thân còn ở trong tay nàng, giọng cũng dịu bớt “Vậy, các người làm sao không ngăn cản nàng lại, mặc cho nàng cầm khế ước bán thân của ta làm bằng chứng?”

“Tì chúc chúng ta cũng muốn ngăn, nhưng là, ai dám a!” lão Lý có chút ủy khuất nói. Trường tiên của tiểu thư không có mắt, ai dám tiến lên ngăn cản a.

Hách Liên Minh Kính tức giận không nói ra lời, cái Đại tiểu thư chanh chua thất thường này cố ý gây chuyện mà. Cầm những giấy nợ này lên, vọt vào bên trong thư phòng, chuẩn bị tìm Mộ Dung Hi Nguyệt tính sổ. Lão Lý theo ở phía sau không dám thở mạnh, rất sợ sơ ý một chút sẽ bị vạ lây.

Mới vừa vào phòng, chỉ thấy Mộ Dung Hi Nguyệt rất là nhàn nhã thử đồ trang sức vừa mới mua về.

“Mộ Dung Hi Nguyệt, đây là chuyện gì xảy ra!” Hách Liên Minh Kính cầm giấy nợ hỏi.

“Hách Liên.. Đại nhân ~ xin người chú ý xưng hô giữa chủ tớ.” Mộ Dung Hi Nguyệt tiếp tục chỉnh tới chỉnh lui trang sức trên ngón tay.

“Được, Đại — Tiểu — Thư!” Đại tiểu thư ba chữ từ trong kẽ răng ép ra ngoài. “Đây rốt cuộc là chuyện gì!”

“Chuyện gì là chuyện gì?”

Nhất thời Hách Liên Minh Kính nổi đóa “Ta nói là, ai cho phép người dùng danh nghĩa của ta đi mua đồ thiếu!”

“Người là người hầu của bốn tiểu thư, huống chi còn thiếu bốn tiểu thư nhiều bạc như vậy, không dùng danh nghĩa của người mua hàng thiếu chẳng lẽ dùng danh nghĩa của thư đồng Liên Nhi nhà người sao?” Mộ Dung Hi Nguyệt trả lời rất tự nhiên.

Hách Liên Minh Kính hít sâu một hơi, ổn định lại cảm xúc “Được rồi, người đã nói như vậy thì mấy ngày nay người nợ ta năm mươi sáu lượng bạc sẽ trừ vào tiền bồi thường, dựa theo thoả thuận trong khế ước bán thân, người phải giảm mười một ngày công cho ta.”

“Năm mươi sáu lượng này chẳng qua là bồi thường về việc người không làm tròn bốn phận người hầu đối với bốn tiểu thư đó biết chưa!”

“Cái gì!”

“Ban đầu người ký kết khế ước bán thân có nói rõ là làm người hầu của bốn tiểu thư, mỗi ngày trả năm lượng, ứng với một năm người hầu, sau đó một ngàn bảy trăm lượng cùng lãi suất sẽ được xóa bỏ hết có đúng hay không?”

“Cho nên tiền người mua hàng thiếu là năm mươi sáu lượng, theo như ta tính toán là mười một ngày công.”

“Nhưng mà ba ngày qua người tự hỏi xem có làm tròn bốn phần người hầu hay chưa, có đi theo bên người bốn tiểu thư hay không? Căn bản không làm hết chức trách của một người hầu, ba ngày không thấy bóng dáng, chỉ là một cái cử phẩm huyện lệnh tép riu thôi, đương kim Thái sư cũng không có bận rộn như vậy. Cho nên khi người bỏ bê công việc mấy ngày nay phải được ghi vào sổ nợ bồi thường cho bốn tiểu thư.” Mộ Dung Hi Nguyệt lý trực khí trắng nói.

“Mới ba ngày mà đã làm thợ mỏ, bồi thường tới năm mươi sáu lượng, lãi suất người tính cao ác!” Cẩn rằng nghiêng lợi nói, có trời mới biết, một cái cử phẩm huyện lệnh tép riu như nàng một tháng bổng lộc cũng chỉ có năm lượng bạc a.

“Lãi suất cao? Là do người nợ quá nhiều nên lãi suất mới cao. Từ xưa lãi suất cao hay thấp dựa theo số tiền người vay mượn, có cái gì kinh ngạc, huống chi bốn tiểu thư đối với người chỉ tính lãi suất cao thôi, người khác muốn còn không có tư cách này đâu.” Mộ Dung Hi Nguyệt nháy mắt một cái.

Hách Liên Minh Kính sau khi nghe xong, nhếch mép một cái. “Như vậy nói ba ngày qua chỉ tính lãi suất có năm mươi sáu lượng là Đại tiểu thư đã nể mặt ta rồi phải không?”

“Không cần quá cảm kích, nếu như không phải là bởi vì nơi này nghèo quá, không có đồ trang sức nào nhìn được, quần áo cũng không tốt lắm, nếu không ta không chỉ tính lãi suất như vậy đâu!”

“A, a a, vậy ta phải cảm ơn trần Thái Bình quá nghèo, cũng phải rất rất cảm ơn Đại tiểu thư đối với việc ta không làm tròn bốn phần mà nương tay chỉ mua thiếu mười — ba — cửa hàng!”

“Ai nói ta chỉ mua thiếu mười ba cửa hàng, sáng sớm hôm nay ta đi tiệm may lại nợ thêm một khoản.” Mộ Dung Hi Nguyệt rất là kiêu ngạo cầm giấy nợ ở tiệm may sáng nay ra.

Phịch ——

Hách Liên Minh Kính nhất thời xuống đất.

“Đại nhân, đại nhân ~” lão Lý thấy Hách Liên Minh Kính té xuống đất, đẩy Hách Liên Minh Kính một cái “Đại nhân, ngài không sao chứ? ”

Mà Mộ Dung Hi Nguyệt một bộ dáng không liên đến nàng, tiếp tục xem đồ trang sức mới mua.

“Người!” Hách Liên Minh Kính có chút chật vật bò dậy chỉ Mộ Dung Hi Nguyệt “Ngày mai theo ta đi công đường, một khắc cũng không được rời khỏi tầm mắt của ta!!!!”

Mộ Dung Hi Nguyệt ngậm cười trộm, đây chính là hậu quả của việc dám đối nghịch với ta, bây giờ biết sự

lợi hại của bốn tiểu thư chưa.

Ngày hôm sau — —

Mộ Dung Hi Nguyệt theo Hách Liên Minh Kính vào công đường, một bộ mặt đầy ghét bỏ nói “Nhìn cái bằng hiệu này, sao mà cũ như vậy. Còn cái bàn kia nhìn một cái là biết không phải loại gỗ tốt. Công đường tại sao lại nhỏ như vậy, còn bốc lên mùi ẩm mốc...”

“Khụ, khụ” Hách Liên Minh Kính ho khan hai tiếng, nhẹ giọng nói “Ta nói Đại tiểu thư nè, ta chỉ là một cửu phẩm huyện lệnh tép riu thôi. Công đường nho nhỏ này của ta dĩ nhiên kém hơn nhiều những công đường của những vị đại quan người thấy ở kinh thành rồi, đừng có đứng đây chỉ chỉ chỗ chỗ nữa, tới giờ thăng đường rồi.”

“Uy — vũ —— ”

“Mang nguyên cáo Lý Nhị vào công đường!”

Đi vào cửa là một lão nhân gia ăn mặc giản dị khoảng sáu mươi tuổi, đi đứng có chút bất tiện, Lý thị được con trai út Lý Nhị dìu, chật vật đi vào công đường.

Lý thị thấy Huyện thái gia ngồi trên ghế, đang chuẩn bị quỳ xuống.

Hách Liên Minh Kính liền vội vàng đứng lên ngăn cản nói “Lão nhân gia ngài đi đứng có chút bất tiện không cần quỳ làm gì.”

Mộ Dung Hi Nguyệt vội vàng tiến lên đỡ lão nhân gia, hướng về phía Lý bộ đầu nói “Còn không mau lấy ghế cho lão nhân gia ngồi.”

“Dạ, dạ.” Thấy tiểu thư lên tiếng, lão Lý vội vàng tìm cái ghế cho lão nhân gia ngồi xuống.

“Thảo dân Lý Nhị bái kiến Huyện lão gia” Lý Nhị sau khi đỡ mẹ ngồi xuống, vội vàng ra mắt Huyện thái gia.

“Lý Nhị mang mẹ tới công đường là có chuyện gì?”

“Bẩm quan lớn, thảo dân muốn kiện Lý Đại, chính là đại ca của thảo dân.” Lý Nhị nói.

“Kiện hấn cái gì?”

“Kiện hẩn bắt trung bắt hiếu! Hoàn cảnh gia đình thảo dân không quá khó khăn, lúc nhỏ sau khi cha qua đời, gia đạo sa sút chỉ để lại một ngôi nhà của tổ tiên, thảo dân vì nuôi gia đình đáp ứng đại ca, đi phương xa làm ăn, để cho đại ca chăm sóc mẹ. Nhưng đại ca hẩn lại sợ thảo dân tranh giành nhà của tổ tiên nên gạt mẹ thảo dân là thảo dân ở bên ngoài làm ăn thất bại, thiếu một số nợ lớn, bị quan phủ bắt đi. Mẹ của thảo dân thấy vậy liền đem khế ước mua bán nhà giao cho đại ca. Kết quả sau khi đại ca cầm được khế ước mua bán nhà xong thì lại đem mẹ đuổi ra khỏi nhà, để người một thân không nơi nương tựa ở bên ngoài phiêu bạt, nếu không phải thảo dân trở về kịp, mẹ chỉ sợ cũng...” Nói tới chỗ này Lý Nhị nghẹn ngào.“Đại nhân, ngài nên vì mẹ của thảo dân làm chủ ạ.”

Lý thị cũng rơi lệ theo.

“Lẽ nào lại như vậy, trên đời vẫn còn có loại con cái như vậy sao, nhất định chính là loại căn bã!” Mộ Dung Hi Nguyệt ngồi bên cạnh tức giận nói.

Hách Liên Minh Kính vỗ kinh đường mộc xuống một cái “Mau mang Lý Đại vào đây!”

“Mang Lý Đại ~~~ ”

Một tên đàn ông trung niên ăn mặc lộng lẫy bị dẫn vào.

Sau khi thấy mẹ và em trai,, đầu tiên là cả kinh, sau đó nhanh chóng khôi phục bình tĩnh “Thảo dân. Lý Đại bá kiến Huyện lão gia.”

“Lý Đại, em trai người Lý Nhị kiện người vứt bỏ mẹ ruột mình, có chuyện này hay không?”

“Đại nhân oan uống, đại nhân ~ ”

“Lý Đại, người còn dám kêu oan.” Lý Nhị thấy Lý Đại không thừa nhận, cả giận nói.

Lý Đại không để ý tới Lý Nhị tức giận, nhìn Hách Liên Minh Kính nói “Đại nhân, Lý Nhị rõ ràng chính là giận mẹ đem khế ước mua bán nhà giao cho người anh này nên mới lừa mẹ ta bỏ nhà đi. Ta vốn đối xử với mẹ vô cùng tốt, ai ngờ sau khi Lý Nhị trở lại liền xúi mẹ ta bỏ nhà ra đi, làm hại ta tìm ta người khắp nơi mà không thấy.”

“Lý Đại, người là đang nói dối trắng trợn, cái tên súc sinh này, ta muốn giết người” Lý Nhị nhảy cõn lên, bóp cổ Lý Đại.

Nha dịch thấy vậy vội vàng đem Lý Nhị cùng Lý Đại tách ra.

Lý thị nghe con lời trai lớn nói, cúi đầu khóc.

Lý Đại thấy vậy vội vàng hướng Hách Liên Minh Kính tố “Đại nhân, đại nhân ngài thấy vậy được sao, ngay trên công đường mà hấn định giết thảo dân, nhất định chính là coi thường đại nhân, đại nhân mau bắt hấn lại, đem hấn bắt lại.”

“Đủ rồi, Bồn quan sẽ tự phân xét!” Hách Liên Minh Kính có chút không vui nói, đang định cầm kinh đường mộc lên lại bị Mộ Dung Hi Nguyệt đoạt đi. Mộ Dung Hi Nguyệt cầm kinh đường mộc lên gõ thùng một tiếng.

Trong nháy mắt trên công đường hoàn toàn yên lặng, Hách Liên Minh Kính bị tiếng vang bất ngờ làm sợ hết hồn.

“Lý Đại, ngươi là đồ cặn bã đã vứt bỏ mẹ mình, hãm hại huynh đệ của mình lại còn dám nói láo trên công đường nữa, nhất định chính là một tên bất trung bất nghĩa bất hiếu. Người đâu đem hấn ra đánh một trăm đại bản cho ta.” cầm lệnh bài trên bàn ném xuống.

Bọn nha dịch, nhìn bên trái một chút rồi lại nhìn bên phải một chút, không biết có nên nghe theo lời tiểu thư hay không, rồi lại nhìn Hách Liên Minh Kính. Hách Liên Minh Kính chưa kịp nói gì, chỉ thấy Đại tiểu thư lại lên tiếng “Còn đứng bất động ở đó làm gì, còn không mang hấn ra đánh cho bốn tiểu thư, chẳng lẽ muốn ném thử một chút roi của bốn tiểu thư!”

Lúc này mọi người có phản ứng, các nha dịch vội vàng đem Lý Đại dè xuống đất.

Nằm dưới đất Lý Đại khủng hoảng nói “”Đừng đánh, đừng đánh. Đại nhân, đại nhân thảo dân có lời muốn cùng đại nhân.”

“Nói.”

“Ở trên công đường nói không tiện lắm, mời đại nhân ra phía sau công đường nói chuyện.”

“Có chuyện gì không thể nói ở công đường?”

“Vì đây là chuyện khó nói mà.”

“Nếu vậy thì cứ tiếp tục đánh đi.” mặc dù Hách Liên Minh Kính luôn luôn chú trọng chứng cứ, phản đối giải quyết vấn đề bằng bạo lực nhưng đối với thứ người như Lý Đại thì cảm thấy nên dạy dỗ hấn một chút.

11. Chương 11: Không Thừa Nhận

Ba ba hai tiếng bẳng rơi xuống, Lý Đại cũng đã kêu to cầu xin tha thứ “Đại nhân tha mạng, đại nhân tha mạng. Chuyện này với vụ án là có liên quan a, đại nhân ngài không nghe sẽ hối hận.”

“Ngừng đánh!” Hách Liên Minh Kính kêu lên, bọn nha dịch cũng dừng lại.

“Nếu người đã nói có liên quan đến vụ án, còn nói Bồn quan không nghe sẽ hối hận, như vậy thì theo Bồn quan đến nội đường đi.” để xem người giữ trò gì.

“Thứ người căn bã như vậy có cái gì tốt để nghe.” Mộ Dung Hi Nguyệt bất mãn nói.

Hách Liên Minh Kính ho nhẹ hai tiếng, nói vào lỗ tai của Mộ Dung Hi Nguyệt “Trước hết để ta xem hấn giữ trò gì, sau đó trở lại cho người đánh tiếp.”

Mộ Dung Hi Nguyệt nghe Hách Liên Minh Kính nói như vậy, liền im lặng.

Nội đường —

“Bây giờ có thể nói rồi.”

“Hắc, hắc hắc. Đại nhân” Lý Đại nhin đau, khắp khễnh đi tới bên cạnh Hách Liên Minh Kính, từ trong ngực móc ra một thỏi hoàng kim, trình lên “Đây là chút tấm lòng của thảo dân mong đại nhân vui vẻ nhận.”

Vàng! Tròng mắt Hách Liên Minh Kính sáng lấp lánh. Lần đầu tiên thấy vàng ở cổ đại, giống người đầu óc mê tiền, cầm vàng lên cắn một cái. Đỉnh vàng này trị giá bao nhiêu tiền?

Lý Đại thấy mắt Hách Liên Minh Kính sáng lên, cũng biết phương pháp này có tác dụng, ai nhìn thấy vàng không động tâm, trong lòng mừng thầm.

Ta tự hỏi có cái gì không thể ở công đường nói, nguyên lai là vì hối lộ ta a. Vừa vặn đang suy nghĩ tìm lý do gì để kết tội người, bây giờ người tự mình đưa lý do tới. Học đáng về tham quan về đem vàng giấu vào trong tay áo, sau đó sẽ làm bộ ho khan hai tiếng, không nói thêm gì nữa.

Lý Đại thấy Hách Liên Minh Kính như vậy, biết mình cho không đủ, lần nữa từ trong ngực cầm ra một thỏi bạc, giao cho Hách Liên Minh Kính.

Hách Liên Minh Kính liếc một cái, cũng đem thỏi bạc giấu vào trong tay áo, sau đó nói “Vụ án này của người có chút phiền toái. Người cũng biết từ xưa lấy hiếu làm trọng, bây giờ ai cũng biết người đem mẹ người đuổi ra ngoài. Có chút khó giải quyết a, coi như miễn ngồi tù, nhưng một trăm bản là không tránh

khỏi, bất quá không gì là không thể.” Nói xong đưa tay ra tỏ ý bạc vẫn không đủ.

Lần này đến lượt Lý Đại xuất mồ hôi trán. Vốn cứ nghĩ Huyện lệnh lão gia mới nhậm chức này dễ mua chuộc, không ngờ đã xuất hơn một trăm lượng rồi mà vẫn còn ngại không đủ, thật là so với Huyện lệnh tiền nhiệm còn tham lam hơn. Nhưng mông đột nhiên đau đớn, nghĩ tới một trăm đại bản liền sợ hãi. Cẩn rằng đem tất cả bạc vụn trên người giao cho Hách Liên Minh Kính.

Hách Liên Minh Kính cân nhắc số bạc vụn trong ví hài lòng cười một tiếng “Với nhiều đây bạc vụn của người rất nhanh liền có thể giải quyết” hắc hắc, tên ngu ngốc này, hối lộ nhiều bạc như vậy nếu không ăn hết trong ba bốn năm thì cũng được từ nửa năm tới một năm đi. Sau đó làm bộ như không có chuyện gì xảy ra trở lại công đường.

Lý Đại theo ở phía sau, ngẩng đầu ưỡn ngực đi ra, nhìn em trai và mẹ mình, nở nụ cười gian. Cho các người kiện ta, ở đó mà ném múi đầu khổ đi.

Lý Nhị cùng Lý thị, thấy Lý Đại bộ dáng đắc ý trong lòng kéo kệt một tiếng, chẳng lẽ lại đụng phải tham quan.

“Mới vừa rồi các người nói cái gì?” Mộ Dung Hi Nguyệt tò mò hỏi.

“Chờ một hồi người sẽ biết” Hách Liên Minh Kính thần bí cười một tiếng.

“Khụ, mới vừa rồi chuyện Lý Nhị nói chẳng qua là người cùng mẹ người một mặt nói lại, không có nhân chứng khác, chứng cứ chưa đủ, cho nên không thể thành lập tội danh.”

Cái gì!” Lần này Lý Nhị cùng Lý thị lòng hoàn toàn lạnh, còn tưởng rằng là quan tốt, không nghĩ tới đều là....

“Ha ha ha, ta nói các người đâu không lại ta đâu.” Lý Đại cười đắc ý nói.

“Hách Liên Minh Kính!” Mộ Dung Hi Nguyệt sau khi nghe xong, kêu la như sấm, nắm cổ áo Hách Liên Minh Kính cả giận nói “Coi như mất bốn tiểu thư bị mù, còn tưởng rằng người là người không tệ, không ngờ lại là một cấu quan, thứ người như người ngay cả làm một cửu phẩm huyện lệnh tép riu cũng không xứng, càng không xứng làm người hầu của bốn tiểu thư, thỏa thuận giữa chúng ta lúc này hủy bỏ!”

“Đại tiểu thư trước tiên buông tay. Ta, ta còn chưa nói hết đâu.” Hách Liên Minh Kính bị siết có chút khó chịu.“Buông tay a!”

“Hừ!” Mộ Dung Hi Nguyệt có chút thô lỗ buông cổ áo Hách Liên Minh Kính ra.

“Khụ khụ!” Oa, Đại tiểu thư thật không hổ là người học võ, thiếu chút nữa là bị nàng siết chết.“Bốn quan,

khụ, còn chưa nói hết. Mặc dù Lý Nhị cung cấp chứng cứ chưa đủ, bắt quá Lý Đại cung cấp chứng cứ rất tốt.”

Hách Liên Minh Kính từ trong tay áo đem bạc Lý Đại hối lộ cho mình lấy ra “Đây là bạc Lý Đại muốn hối lộ cho Bồn quan, nếu như không phải có tội cần gì hối lộ Bồn quan, cho nên....”

Ba ——

Kinh đường mộc lại bị đoạt đi, Mộ Dung Hi Nguyệt cầm kinh đường mộc lên ba một tiếng “Ta tự hỏi có chuyện gì không thể ở công đường trần thuật, không nghĩ tới tên cận bã người còn muốn hối lộ quan viên, che dấu tội danh. Căn cứ luật pháp đương triều hối lộ quan viên nhẹ thì phạt tù, nặng thì tử hình. Kết án.”

“Ồ!”

“Dem Lý Đại nhốt lại, dựa theo luật pháp đương triều mà nhốt lại trong thời gian bấy nhiêu.”

Lần này Lý Đại hoàn toàn tối tăm mặt mày, mặc cho nha dịch kéo xuống.

“Chuyện Lý Đại hối lộ đã có kết quả, Lý gia tổ trạch....” Hách Liên Minh Kính vẫn chưa nói hết, liền bị Mộ Dung Hi Nguyệt giành nói trước “Lý gia tổ trạch trả lại cho Lý thị.”

“Tạ, thanh thiên đại nhân ~” Lý Nhị cùng Lý thị kích động dập đầu.

“Các người không cần....”

“Các người không cần khách khí như vậy, những việc này đều là trách nhiệm của nha môn cả.” Mộ Dung Hi Nguyệt nói.

Sau đó lại gõ kinh đường mộc “Bãi đường!”

“Uy vũ ~ ”

Ồ hay cảm tạ cũng cấp cho Đại tiểu thư. Rốt cuộc, ai là mới là Huyện lệnh ở trấn Thái Bình?

Tất cả lui ra sau, Mộ Dung Hi Nguyệt ngồi trên ghế Huyện lệnh, đuổi người “Không nghĩ tới thẳng đường vui như vậy, ngày mai có xử vụ nào nữa không? Bồn tiểu thư muốn tới chơi.”

Còn tới nữa sao, vậy ta làm Huyện lệnh mà cứ như ngồi không sao. Hách Liên Minh Kính trong lòng thầm nghĩ.

Sư gia Liễu Mộng Sinh để bút xuống nói “Toàn bộ vụ án đã xét xử xong rồi, không nghĩ tới vụ án nữa năm qua đều thẩm tra xử lý xong rồi. Đại nhân xét xử thật là anh minh, học trò bội phục bội phục.”

“Hử, bây giờ hân có làm được cái gì đâu. Vụ án hôm nay giải quyết xong là nhờ bốn tiểu thư ra tay.”

“Dạ dạ dạ, đều là công lao của người.” Hách Liên Minh Kính không tức giận nói, sự việc hôm nay đã làm cho Đại tiểu thư này nghiệm làm quan rồi “Đúng rồi, sư gia bạc hối lộ xử lý như thế nào?”

“À, cái này không thành vấn đề, tịch thu” Liễu Mộng Sinh vuốt vuốt râu “Nha môn có một số tiền lớn như vậy, có thể sửa sang xây dựng lại.”

“Không phải là chỉ có chừng một trăm lượng sao, vậy mà nhiều cái gì a.” Mộ Dung Hi Nguyệt khinh thường nói “Bất quá vừa vặn có thể cho bốn tiểu thư nữa đi mua một ít xiêm áo đi..... Uy, tiểu người hầu, ngày mai bồi bốn tiểu thư đi dạo phố.”

“Ta nhớ vừa rồi có một vị Đại tiểu thư ở trên công đường chính miệng nói, tại hạ không xứng làm người hầu của người, thỏa thuận giữa chúng ta cũng bị hủy bỏ, cho nên tại hạ không có tư cách bồi Đại tiểu thư đi dạo phố.”

“Có, có không? Mới vừa rồi người nào nói.”

“Người nói chứ ai.” Hách Liên Minh Kính buồn cười nhìn người chết cũng không nhận tội trước mặt.

“Người nhất định là nghe lầm, đúng, chính là nghe lầm, bốn tiểu thư làm sao có thể cùng người hủy bỏ thỏa thuận chứ. Khế ước bán thân một ngày chưa hết hạn, người vẫn là người hầu của bốn tiểu thư.” Mộ Dung Hi Nguyệt quyết chối tội nói “Dù sao ngày mai người phải bồi bốn tiểu thư đi dạo phố, đây là mệnh lệnh, nếu không nghe, bốn tiểu thư sẽ làm thợ mỏ xử trí người.” Nói xong, đỏ mặt bỏ đi.

“Phốc ~” Hách Liên Minh Kính một trận buồn cười, tự mình nói rồi ngượng ngùng, Đại tiểu thư này ngoại trừ phát táng đại tiểu thư, lại thêm tát nói mà không nhận....

“Đại nhân” Liễu Mộng Sinh đề nghị “Đại nhân, bạc này nếu không xài thì đem đi trả nợ đi.”

“Đây là cái ý kiến hay.” Hách Liên Minh Kính gật đầu một cái, nếu không trả hết nợ, ta còn mặt mũi nào ở đây nữa. Xem ra ngày mai phải trông chừng Đại tiểu thư cẩn thận, tránh cho nàng xài tiền bậy bạ, lại đem danh nghĩa mình ra mua thiếu.

12. Chương 12: Tiểu Người Hàu Là Huyện Lệnh

“A a a a!” Hách Liên Minh Kính muốn điên rồi, làm gì có người nào mới năm giờ đã đi dạo phố.

“Này, tiểu người hàu người đi như thế nào mà chậm chạp thế, y như một lão già.” Mộ Dung Hi Nguyệt chờ Hách Liên Minh Kính ở phía trước đang cau cái mũi, bất mãn nói.

“Đại tiểu thư, làm gì có ai mới giờ Dậu mà đi dạo phố mua đồ, người nhìn trên đường xem có mấy gia đình mở cửa. Ta thấy chúng ta nên trở về ngủ một giấc đi, được không?” Hách Liên Minh Kính híp mắt, hoàn toàn là bộ dạng chưa tỉnh ngủ.

“Không được!” Mộ Dung Hi Nguyệt rất quả quyết cự tuyệt yêu cầu của Hách Liên Minh Kính. Thấy hắc bộ dạng như người sắp chết định trở về ngủ, liền nhanh chóng kéo Hách Liên Minh Kính đi.” Cửa hàng bán đồ trang sức nhất định đã mở cửa, hôm nay bốn tiểu thư nhất định phải mua được đôi bông tai kia.”

“A!” Hách Liên Minh Kính ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng “Thật vất vả mới giải quyết xong một vụ án, vậy mà cũng cho ta ngủ thẳng giấc nữa, còn có thiên lý hay không, có để cho người ta sống hay không.”

“Bớt nói nhảm và đi nhanh lên một chút ~ ”

Rốt cuộc Hách Liên Minh Kính không tình nguyện, bị kéo tới cửa hàng đồ trang sức.

Chương quỹ cửa hàng đồ trang sức thấy vị khách hai ngày trước đến xem bông tai vôi vàng chào hỏi ”Yêu, là cô nương sao, đôi bông tai người muốn mua hôm nay có rồi, để ta lấy cho người xem.

Hách Liên Minh Kính lười biếng dựa vào cửa, liên tục ngáp, mắt gần như híp lại.

“Chính là cái này, ta muốn mua.” Mộ Dung Hi Nguyệt hài lòng gật đầu một cái, bông tai ngọc thạch trong suốt, bên trong có vài đường màu đỏ mỏng, tựa như muốn nứt ra vậy, rất đặc sắc. Vốn là hai ngày trước nhìn trúng bông tai của tiệm này, vốn là muốn mua, đáng tiếc chương quỹ nói đã có người đặt trước, ra bao nhiêu bạc cũng không chịu bán, cũng may ở quê hắc có một đôi bông tai cũng gần giống cho nên chờ hai ngày.

“Vì cô nương là một người có con mắt nhìn đồ nên ta tính rẻ cho người một chút đi, hai mươi lượng.”

Lúc này Hách Liên Minh Kính mơ màng buồn ngủ dựa vào cửa lập tức tỉnh táo lại. Đùa gì thế, hai mươi lượng! Chỉ vì mua một món đồ trang sức sao?

Mộ Dung Hi Nguyệt nhìn Hách Liên Minh Kính tỏ ý bảo hắn đưa bạc ra.

Hách Liên Minh Kính đi tới, nhìn bông tai một chút, quả thật rất đặc biệt, nếu là hiện đại nhất định có

thể bán với giá rất cao, nhưng mà nơi này là cổ đại nha. Khắp nơi đều có đồ cổ, huống chi mình không có nhiều tiền để mua cái này, nhìn Mộ Dung Hi Nguyệt đang rất thích thú, nếu không trả nổi tám phần phải dùng danh nghĩa của mình mà nợ quá. Con người đen sáng đảo qua đảo lại “Thiết ~” lộ ra vẻ mặt đầy khinh bỉ “Ta còn tưởng rằng Đại tiểu thư người vội vội vàng vàng nhìn trúng bảo bối gì, nguyên lai chỉ là một đôi bông tai không có gì đặc biệt.”

“Người thì biết cái gì?” Mộ Dung Hi Nguyệt đoạt lại bông tai “Không biết đánh giá thì tránh qua một bên đi!”

“Ta không biết đánh giá thì sao, bắt quá bên trong bông tai này có mấy đường đỏ đỏ như tia máu vậy, ở quê của ta nói đây là điều xui xẻo, Đại tiểu thư tôn quý như vậy đeo loại bông tai xui xẻo này sợ rằng sẽ gặp rủi ro.”

“Vị khách quan này, điều này không giống nhau....” Chương quý nghe Hách Liên Minh Kính nói bông tai ngọc thạch của mình như vậy định mở miệng giải thích.

“Im miệng, Bốn quan đang đọc diễn văn, không tới phiên người lên tiếng, tránh qua một bên đi” Hách Liên Minh Kính vội vàng quát.

Chương quý vừa nghe hai chữ Bốn quan đang suy nghĩ là vị quan nào, cẩn thận nhìn một chút, mới phát hiện là Huyện lệnh đại nhân mới nhậm chức, vội vàng bồi tội nói.

“Nguyên lai là Huyện lệnh đại nhân a, thảo dân có mắt như mù, không nhận ra đại nhân, xin đại nhân tha tội.”

“Khụ, biết là Bốn quan thì nói ít lại đi.”

“Dạ dạ dạ, bẩm Huyện lệnh đại nhân, nếu như thấy thích đôi bông tai đó thì thảo dân sẽ lấy giá hữu nghị bán cho ngài.” Chương quý cười lạnh nói.

Hách Liên Minh Kính sau khi nghe xong, thật muốn một hóp nước muối phun chết chương quý, ai mượn người chen ngang, ai muốn giá hữu nghị của người, người nói như vậy chẳng phải Đại tiểu thư càng muốn mua sao.

Mộ Dung Hi Nguyệt cầm bông tai vừa ý lên, đôi bông tai này thật sự rất đẹp, nếu như mua cho nàng, nàng nhất định sẽ thích. Nhưng mà nghe Hách Liên Minh Kính nói cái này giống như tia máu vậy là đồ xui xẻo, Mộ Dung Hi Nguyệt liền do dự.

Hách Liên Minh Kính thấy Mộ Dung Hi Nguyệt do dự, nhất thời mừng rỡ, có hy vọng. Thêm dầu thêm mỡ nói “Người nhìn kỹ đôi bông tai này một chút có vài vết tỳ nè, đồ Đại tiểu thư đeo sao có thể có tỳ vết được, còn có người nhìn một chút đôi bông tai này không được tròn cho lắm. Ôi chao cẩn thận sờ một cái là có thể cảm nhận được.”

Chưởng quỹ vừa định há miệng nói chuyện, bị Hách Liên Minh Kính lạnh lùng trừng mắt một cái lập tức nhắm lại.

Hách Liên Minh Kính càng nói, tâm tư Mộ Dung Hi Nguyệt càng không kiên định, Hách Liên Minh Kính như con ong chăm chỉ ở bên tai mãi mãi không thôi cuối cùng “Được rồi, bông tai này không thềm nữa, bốn tiểu thư coi thường.”

Nói xong có chút giận dữ để bông tai xuống rồi đi.

Đã giải quyết xong.

“Bốn tiểu thư phải đi mua thêm y phục.” Mộ Dung Hi Nguyệt nhếch miệng nói.

Còn muốn mua nữa sao!

“Miếng vải này không tốt không thể làm nổi bật khí chất của Đại tiểu thư đâu.”

“Còn miếng vải này màu sắc nhạt nhạt, không thể tôn lên làn da trắng trẻo của Đại tiểu thư.”

“Y phục này quá khó coi, không thể làm nổi bật vóc dáng của Đại tiểu thư ngài đâu.”

“Còn cái này thì...”

Mộ Dung Hi Nguyệt quả thực không chịu nổi, thở phì phò bước ra cửa tiệm.

Tiếp theo, chỉ cần Mộ Dung Hi Nguyệt đi tới chỗ nào, nhìn trúng cái gì, Hách Liên Minh Kính liền tìm xương trong trứng* mà nói. (*chỉ sự thích tìm kiếm, bới móc cái xấu của người khác)

“Ai u, những thứ này đều là dong chi tục phẩm, Đại tiểu thư chắc coi thường lắm nhỉ.”

“Nhìn một chút, cái kiểu như vậy sao có thể xứng với Đại tiểu thư..”

Rốt cuộc Mộ Dung Hi Nguyệt tiểu vũ trụ bộc phát “Hách Liên Minh Kính! Người đặc biệt cùng ta đối nghịch có phải hay không!!!”

“Làm gì có, ngài là Đại tiểu thư, ta chẳng qua là tiểu người hầu của ngài mà thôi, làm sao dám cùng ngài đối nghịch.”

“Tiểu người hầu, làm gì có loại tiểu người hầu như ngươi. Bốn tiểu thư nhìn trúng cái gì ngươi liền như một con ruồi không ngừng lải nhải làm phiền bên tai ta! Còn đặc biệt thích xoi mói đủ thứ nữa chứ.” Mộ Dung Hi Nguyệt cả giận nói.

“Ta xoi mói hồi nào, ta chỉ nói sự thật thôi, huống chi tiểu người hầu như ta đang cố gắng hoàn thành trách nhiệm, trời vừa mới sáng liền theo ngươi đi dạo phố, hơn nữa mới vừa rồi ta nói sai chỗ nào chứ?” Hách Liên Minh Kính mặt đầy vô tội nhìn Mộ Dung Hi Nguyệt.

“....” Một thời Mộ Dung Hi Nguyệt nói không ra lời, nếu như nói có sai, cái này không khác nào nói mình không có hoàn mỹ như vậy, nếu như nói không sai, kia chẳng khác nào thừa nhận mới vừa rồi hẳn làm như vậy là đúng.

Sau một hồi đắn đo “Khụ, khụ ngươi vừa rồi nói không sai, những thứ đó quả thật không thích hợp với bốn tiểu thư.”

Hách Liên Minh Kính lén lút cười, nàng cũng biết Đại tiểu thư coi trọng thể diện sẽ nói như vậy.

“Không xem nữa, không xem nữa, chẳng có thứ nào đẹp mắt hết. Bốn tiểu thư đói rồi.”

Mắt thấy Mộ Dung Hi Nguyệt quay sang phải đi vào quán “Túy danh tiên” Hách Liên Minh Kính liền vội vàng nói “Đại tiểu thư, ta mang ngươi tới chỗ này ăn, bảo đảm là từ trước tới nay ngươi chưa từng ăn qua sơn trân hải vị này đâu.”

“Nực cười, làm gì có sơn trân hải vị nào trên đời này mà bốn tiểu thư chưa ăn qua, dẫn đường đi.”

“Đại tiểu thư bên này mời ~” Hách Liên Minh Kính dùng tay làm dấu mời, phù, hôm nay là ngày mình nói nhiều nhất từ trước đến nay, nói nhiều đến nỗi muốn chuột rút cơ miệng luôn.

“Đây chính là ”Sơn trân hải vị” mà ngươi nói? Mộ Dung Hi Nguyệt ngồi ở một gian hàng, nhìn đồ ăn trên bàn.

“Đúng vậy, ngươi nhìn đi, bánh tiêu là món mà người sơn dã thích nhất cho nên là ”Sơn trân“, sữa đậu nành chính là ”Hải vị “.”

Nghe Hách Liên Minh Kính kỳ quái giải thích, Mộ Dung Hi Nguyệt khóe miệng có chút co quắp, bắt quả thật những thứ này nàng chưa từng ăn qua.

“Đừng thấy nó bình thường, nó có tới mấy cách ăn lận, để ta làm mẫu cho ngươi xem.” Hách Liên Minh Kính đem một mẫu bánh tiêu bỏ vào trong sữa đậu nành, nhúng nhúng, sau đó chờ bánh tiêu mềm rồi ăn.

“Hắc, cái tên tiểu thất cái đáng chết này, lại tới trộm bánh bao, nhìn xem bốn đại gia làm sao đánh chết

người.” Cách đó không xa một tên tiểu tử bán bánh bao nắm một tên tiểu khát cái đang định động thủ.

“Còn có một cách ăn khác là..... Ách? Người đâu?” lúc Hách Liên Minh Kính ngẩng đầu lên, Đại tiểu thư ngồi đối diện mình không thấy đâu.

“Dừng tay!” Mộ Dung Hi Nguyệt nhìn thấy một màn này, đi tới.“Người sao có thể đánh người.”

“Vị tiểu thư này, là người không biết, cái tiểu khát cái này thừa dịp ta bận rộn trong tiệm nhiều lần tới trộm bánh bao.” tiểu tử bán bánh bao tức giận nói “Nếu không dạy dỗ nó, sau này nó sẽ tái phạm.”

Coi như là như vậy, người cũng không thể đánh nó a, nó chỉ là một đứa trẻ “Mộ Dung Hi Nguyệt không ưa” “Người mau thả nó ra, tiền bánh bao này ta trả cho.”

Nghe có người trả tiền, tiểu tử dĩ nhiên là cao hứng, liền thả tên tiểu khát cái kia ra.

Tiểu khát cái sau khi được thả xuống, không nói gì với Mộ Dung Hi Nguyệt, đi lên mấy bước, nhặt bánh bao mới rớt dưới đất lên, xoa xoa, định ăn.

“Cái đó dơ bẩn lắm, không thể ăn được.” Mộ Dung Hi Nguyệt tiến lên ngăn cản “Đệ rất đói phải không, tới đây tỷ mang người đi mua gì đó ăn.”

“Tới đây!” Mộ Dung Hi Nguyệt vẫy vẫy tay.

Tiểu khát cái do dự mấy giây, đem bánh bao giấu vào trong ngực, đi theo nàng.

“Đệ ăn cái này đi.” Mộ Dung Hi Nguyệt đem phần bánh tiêu và sữa đậu nành của mình cho tiểu khát cái.

Tiểu khát cái không ăn liền, dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Mộ Dung Hi Nguyệt, khuôn mặt nhỏ nhắn bần thủ tràn đầy nghi ngờ.

Không phải đệ đói bụng sao, mau ăn đi.”

Lần này tiểu khát cái liền không do dự, vội vàng bụng sữa đậu nành lên uống.

“Chậm một chút. Chậm một chút coi chừng mắc nghẹn.” Mộ Dung Hi Nguyệt thấy nó hần ăn gấp như vậy, có chút lo lắng nó sẽ bị nghẹn.

Rất nhanh liền ăn hết phần của Mộ Dung Hi Nguyệt. Hách Liên Minh Kính cười một tiếng “Còn muốn ăn nữa không, phần của ta cũng cho đệ luôn.”

Phần sữa đậu nành của Hách Liên Minh Kính cũng nhanh chóng uống hết, chỉ chừa lại bánh tiêu, giấu trong ngực, sau đó yếu ớt nói một tiếng cảm ơn.

“Sao đệ không ăn bánh tiêu?” Hách Liên Minh Kính thấy nó chưa ăn no lại đem bánh tiêu giấu đi.

“Các đệ đệ và muội muội ở nhà chưa có gì để ăn hết.” Tiểu khát cái nói.

“Đệ định để lại cho đệ đệ và muội muội ở nhà sao?”

Tiểu khát cái gật đầu.

“Không quan trọng, đệ mau kêu chúng lại đây, tỷ mời các người ăn bánh bao bánh tiêu có được hay không?”

“Có thật không?”

“Dĩ nhiên ”

Tiểu khát cái vui sướng đi gọi người.

Hách Liên Minh Kính nói đùa “Đại tiểu thư người thật là tốt bụng nha, nhưng mà Đại tiểu thư nè, người có tiền mua bánh bao sao?”

Mộ Dung Hi Nguyệt nhất thời mặt đỏ lên, trên người mình quả thật không có tiền “Không phải còn có tiểu người hầu là người sao?”

“Muốn ta trả tiền cũng được, bắt quá Đại tiểu thư phải đáp ứng ta một chuyện.”

“Tiểu người hầu như người mà dám uy hiếp bốn tiểu thư sao, tốt, người nói đi!”

“Sau này Đại tiểu thư muốn đi dạo phố mua đồ, trừ phi tự mình trả tiền, nếu không đều phải qua sự đồng ý của ta, như thế nào?” Nói bóng nói gió chính là không nên tìm nàng lấy tiền, lấy danh nghĩa của nàng ra mua thiếu.

“Được, không mua đồ thì không mua đồ.”

Đáp ứng nhanh thế?

Không lâu sau tiểu khát cái liền mang theo một đám đệ đệ, muội muội tới.

Tất cả đều là những hài tử rất nhỏ, ăn mặc rách rưới. Mộ Dung Hi Nguyệt có chút xúc động, vội vàng phân phát bánh bao cho chúng “Đừng tranh giành, đừng tranh giành, mỗi đứa đều có phần.”

Mặc dù thường ngày Đại tiểu thư có chút chanh chua tùy hứng giở trò, nhưng tâm địa vô cùng thiện lương.

Ánh nắng sáng sớm chiếu vào trên người Mộ Dung Hi Nguyệt, trên mặt tràn đầy nụ cười. Đại tiểu thư như vậy thật xinh đẹp.

Bánh bao phát xong, thấy Hách Liên Minh Kính ngơ ngác nhìn mình, còn tưởng rằng trên mặt mình có vật gì, vội vàng sờ một cái “Này, người nhìn bốn tiểu thư làm gì, trên mặt ta có dính bẩn sao?”

“Khụ, khụ, không có.” Hách Liên Minh Kính tỉnh hồn. +

13. Chương 13: Nghề Cũ Luyện Lại

Giang Liên Nhi bụng đồ ăn sáng mới làm xong đi tới phòng Hách Liên Minh Kính “Công tử, công tử ~ ”

Một bên mấy tên nha dịch ngáp ngáp đi tới nói “Giang tiểu huynh đệ chớ kêu, sáng sớm đại nhân liền ra ngoài rồi.”

“Đi ra ngoài?” Giang Liên Nhi hỏi “Cái này, đồ ăn sáng công tử nhà ta còn chưa dùng, như thế nào đã ra ngoài? Các người biết công tử nhà ta đi đâu không?”

Một bên tiểu Đường vỗ bả vai Giang Liên Nhi xưng huynh gọi đệ “Ca ca này còn không biết, bất quá chỉ nhìn thấy Đại tiểu thư mới sáng sớm liền kéo đại nhân vội vàng vàng đi đâu rồi.” mở nắp đồ đựng thức ăn mà Giang Liên Nhi bụng ra, một mùi thơm ngon của cháo xông vào mũi “Yêu~ cháo bát bảo a!”

“Mùi thơm này cũng có thể so sánh với của con dâu ta làm.” Một cái nha dịch tên Đại Bảo nói.

“Hả, Đại Bảo, con dâu nhà người là nữ đầu bếp à?”

“Không nghĩ tới Giang tiểu huynh đệ không chỉ có dáng người thanh tú, tên cũng nữ tính nữa, ngay cả công việc bếp núc của phụ nữ mà cũng lợi hại như vậy cứ tiếp tục thì các anh em cũng hoài nghi giới tính của người đó.” Ha ha” tiểu Đường đùa giỡn nói, tay thì khoác lên bả vai của Giang Liên Nhi.

“Ha ha ha!” bọn nha dịch được một trận cười to.

Giang Liên Nhi đối với phương thức thân mật giữa nam nhân với nhau có chút không được tự nhiên. Nếu

đẩy ra thì sợ bọn họ nghi ngờ, không đẩy ra thì lại không thoải mái, chỉ có thể bưng đồ ăn sáng, đứng ở chính giữa lúng túng cười ngây ngô hai tiếng, cố ý dè dặt thanh âm cho thô tí “Ha ha, ta làm nam tử hán chân chính đó. Bởi vì cha mẹ ta muốn có con gái nên lấy tên này, kết quả sinh được lại là một bé trai, cha ta vì không muốn lãng phí danh tự này nên lấy nó đặt cho ta, ta hay xuống bếp bởi vì nhà không có nữ đĩnh mà ta phải theo bảo hộ cho công tử lâu ngày thanh thối quen luôn.”

“Nguyên lai là như vậy à, Giang tiểu huynh đệ nhất định là rất khổ cực đi.”

“Không sao, không sao...”

Lúc này nha dịch giữ cửa vội vàng vàng chạy tới “Không sao, không sao...”

“Thế nào, đã xảy ra chuyện gì?”

“Có, có người báo án, nói phía tây bờ sông phát hiện một cỗ thi thể nữ nhân.”

“Cái gì!!”

“Nhanh đi bẩm báo sư gia, tìm người thông báo cho đại nhân.”

Trên phố ——

“Đừng có xạo, mới vừa rồi người nhìn ta là có ý gì?” Mộ Dung Hi Nguyệt bị Hách Liên Minh Kính nhìn có chút kỳ quái.

“Ta chẳng qua là đang suy nghĩ trước kia Đại tiểu thư người ngay cả rơm rạ cũng ngại bẩn, vậy mà mới vừa rồi có một đám nhóc bẩn thỉu vây quanh người, người lại không thấy bẩn?” Hách Liên Minh Kính lập tức phản bác. “Ta cũng sẽ không đưa bạc cho người để mua thêm y phục mới đâu.”

“Hách Liên Minh Kính! Người...” Mộ Dung Hi Nguyệt đề cao âm lượng.

“Đại nhân ~, đại nhân ~~” cách đó không xa tiểu Đường tìm được Hách Liên Minh Kính hô lên.

“Thế nào? Sao lại vội vàng vàng như vậy?”

“Đại, đại nhân, có người, có người báo án, nói ở bên bờ sông phát hiện một cỗ thi thể nữ nhân.” Tiểu Đường thở không ra hơi nói.

“Cái gì! Mau dẫn ta tới đó.”

Bên bờ sông — ——

Thi thể bị vải trắng đắp lên, nha dịch đang dọn dẹp hiện trường, không cho phép những người khác đến gần. Bên cạnh thi thể thôn trưởng cùng phu nhân của hắn cùng mấy tên nha hoàn khóc lóc thê thảm.

“Đại nhân!” Lý bộ đầu thấy Hách Liên Minh Kính tới, lập tức hành lễ.

“Người chết là ai?”

“Bẩm đại nhân, người chết là con gái của thôn trưởng Ngô Tú Tú.”

“Người khám nghiệm tử thi có phát hiện gì không?”

“Ách...”

“Có vấn đề gì sao?”

“Bẩm đại nhân, trấn Thái Bình không có người khám nghiệm tử thi.”

“Hả!” Trấn Thái Bình nghèo này ngay cả một người khám nghiệm tử thi cũng không có?

“Người khám nghiệm tử thi làm trước đây đã cáo lão về quê trước khi đại nhân nhậm chức rồi ạ. Trước mắt thì chưa tìm được người thay thế.” Lý bộ đầu kể rõ đầu đuôi câu chuyện “Nhưng mà ở bên bờ phát hiện một chiếc giày thêu, ti chức phán đoán có thể là tự sát.”

Thôn trưởng phu nhân vừa nghe Lý bộ đầu nói tự sát lập tức nện thôn trưởng khóc lớn nói “Đều tại ông hết, đều tại ông hết, nếu không phải ông từ hôn với Chương tú tài, còn tât con gái một cái, nó sẽ không nghĩ quẩn mà đi tự sát, đều là tại ông.”

Hách Liên Minh Kính đi tới bên bờ, nhìn thấy chiếc giày thêu, trên bờ sông còn có một chút bùn tuột xuống có thể là vô tình rơi xuống sông đi, bất quá chỉ như vậy mà kết luận thì còn quá sớm, còn phải xem qua thi thể đã.. Lại không có người khám nghiệm tử thi, xem ra mình phải luyện lại nghề cũ rồi.

“Tiểu người hầu, người đang làm gì thế?” Mộ Dung Hi Nguyệt thấy Hách Liên Minh Kính đi tới bên cạnh thi thể, thanh âm khẽ run.

”Đương nhiên là nhìn thi thể rồi, sao người đứng cách xa như vậy? Chẳng lẽ Đại tiểu thư không sợ trời không sợ đất lại sợ người chết? Hách Liên Minh Kính nhìn Mộ Dung Hi Nguyệt cách thi thể xa nhất có thể.

“Ai, ai nói bốn tiểu thư sợ. Bốn tiểu thư từ lúc ra đời cho đến bây giờ chưa từng sợ thứ gì.”

“Vậy người lại đây đi.”

“Tôi thì tôi, ai sợ ai.”

Mộ Dung Hi Nguyệt thận trọng đi tới, dừng lại sau lưng Hách Liên Minh Kính.

Hách Liên Minh Kính đem vải trắng vén lên, Mộ Dung Hi Nguyệt hít sâu một hơi, không tự chủ được đưa tay nắm chặt lấy cánh tay của Hách Liên Minh Kính, chặt đến nỗi Hách Liên Minh Kính há họng.

Nữ thi nằm trên đất toàn thân ướt đẫm. Mới được vớt lên không bao lâu, ngửa mặt hướng lên trời, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt trắng bệch, tóc tai rối bời. Áo quần coi như nguyên vẹn, cũng không có dấu vết bị xé. Bên phải hơi sưng lên, trên mặt có vết màu đỏ hình như là chường ấn, cho thấy khi còn sống đã bị đánh, nếu như kết hợp với lời nói của thôn trưởng hôm qua đã tát con gái một cái, nhưng cũng không đến nỗi mới như vậy, nhìn vết sưng đoán chừng chỉ mới bị mấy tiếng trước thôi. Huống chi lần trước lúc ăn cơm cùng thôn trưởng thấy hẳn là thuận tay phải, không thể nào đánh vào má phải của Ngô Tú Tú được.

Hách Liên Minh Kính đang muốn mở mí mắt của Ngô Tú Tú ra, xác nhận thời gian chết. Nhưng cảm thấy tay trái bị Mộ Dung Hi Nguyệt nắm càng ngày càng chặt “Này, Đại tiểu thư, nếu người sợ thì đi về đi.”

“Ai nói bốn tiểu thư sợ.” Mộ Dung Hi Nguyệt hất khuôn mặt xinh đẹp bị dọa trắng bệch lên, chẳng qua là lực đạo trên tay không có giảm được phân nửa.

Hách Liên Minh Kính thấy Đại tiểu thư rõ ràng sắc mặt trắng bệch, cả người hơi phát run, nhưng lại nhất quyết không thừa nhận mình sợ, đành chịu vậy. “Vậy người giúp ta lấy bản báo cáo với bút đi.”

“Bản báo cáo là cái gì?”

“Chính là giấy kẻ ô vuông đó.”

Giấy kẻ ô vuông thì nói là giấy kẻ ô vuông, cái gì mà bản báo với chả cáo.” Mộ Dung Hi Nguyệt bủi môi bắt đầu đi đến bên cạnh lấy giấy kẻ ô vuông với bút.

Hách Liên Minh Kính mở mí mắt đóng chặt của Ngô Tú Tú ra, giác mạc hơi đục, cho thấy thời gian chết là khoảng từ 6 đến 12 tiếng trước. Bởi vì là chết chìm, cho nên nước sẽ làm giảm nhiệt độ cơ thể nhanh hơn, như vậy ước chừng là tử vong trong khoảng 6 tiếng đổ lại. Bây giờ là giờ Thìn, nói như vậy thời gian chết là buổi tối hôm qua khoảng ba bốn giờ, ba bốn giờ? Một cô nương khi đó hẳn phải ở trong nhà ngủ chứ?

“Thôn trưởng, lần cuối cùng ông thấy con gái là lúc nào?”

“Hôm qua sau khi bị lão gia đánh xong, nó một mực ở trong phòng khóc, giận dữ không chịu ăn cơm, cuối cùng đến giờ Hợi, mới nghe người làm mẹ này khuyên, ra ăn một chút, sau đó lại vào phòng nghỉ ngơi.” lão phu nhân khóc nói. “Hôm nay buổi sáng thảo dân mang đồ ăn tới cho tiểu thư, thấy nàng không ra cho là nàng vẫn còn giận lão gia nên không muốn ăn, không nghĩ tới...”

Một nha hoàn kẻ bên nói tiếp “Thật ra thì tiểu thư nàng sau khi lão phu nhân đi xong thì cùng Thúy nhi đi tìm Chương công tử, sau đó thừa dịp mọi người đang ngủ thu dọn đồ đạc giờ Dần chạy ra ngoài, định cùng Chương công tử bỏ trốn.”

“Cái gì? Thúy nhi ngươi dám len lén giúp tiểu thư bỏ trốn, còn gạt chúng ta!” thôn trưởng che ngực nói.

“Vậy theo như người nói lần cuối cùng nhìn thấy tiểu thư là lúc gặp Chương tú tài?”

“Hắn là vậy, tiểu thư bảo thảo dân thông báo cho Chương công tử biết nàng đợi hắn ở bờ sông này, không nghĩ tới tiểu thư lại chết như vậy.” Thúy nhi khóc lóc nói.

“Người đâu, mau mang Chương tú tài đến.”

“Dạ, đại nhân...” +

14. Chương 14: Tự Sát, Hay Là Bị Giết

Hách Liên Minh Kính tiếp tục nghiệm thi Ngô Tú Tú, phát hiện chỗ lỗ tai lại bị bưng mủ. Hách Liên Minh Kính cảm giác rất kỳ quái, vậy mà nói trừ phi là sau khi bấm lỗ tai bị dính nước mới dẫn tới nhiễm trùng bưng mủ. Nữ nhân cổ đại không phải mười lăm tuổi là bấm lỗ tai sao, dựa theo tuổi tác người chết hẳn đã bấm lỗ tai lâu rồi chứ.

“Cái đó, Thúy nhi...”

Thúy nhi cúi đầu khóc, đột nhiên nghe Huyện thái lão gia kêu tên mình, nhất thời sững sốt một chút, nín khóc, ngẩng đầu nhìn Hách Liên Minh Kính.

“Tiểu thư nhà ngươi bấm lỗ tai khi nào?”

Thúy nhi nhất thời không kịp phản ứng.

Lúc này Lý bộ đầu ở bên cạnh mắng “Đại nhân hỏi người đó sao không trả lời!”

Bị Lý bộ đầu quát như vậy, Thúy nhi sợ vội vàng trả lời “Năm tiểu thư mười tuổi đã bấm lỗ tai ạ.”

Mười tuổi? Sớm như vậy sao “Gần đây có dấu hiệu nhiễm trùng không?”

“Không có!”

Không có? Như vậy không thể nào bị nhiễm trùng bưng mủ được, trừ phi..“Thúy nhi, hôm qua lần cuối cùng người gặp tiểu thư, lúc đó nàng có đeo bông tai không?”

Thúy nhi suy nghĩ một chút trả lời “Dạ có, bình thường tiểu thư mang đôi bông tai phỉ thúy.”

Hách Liên Minh Kính nhìn lỗ tai của Ngô Tú Tú, cái gì cũng không có. Chắc là bị người dùng lực tháo bông tai ra, dẫn đến lỗ tai chảy máu rồi nhiễm trùng.

Ở cổ có một vết siết xanh trắng, xuất hiện vết siết xanh trắng hẳn là sau khi thi thể được vớt lên để lại. (Vết thương trước khi chết để lại là màu đỏ)

Một cuốn sổ đưa tới trước mặt, Hách Liên Minh Kính xoay người nhìn lại, là Đại tiểu thư.

“Đồ người muốn đây.” sắc mặt Đại tiểu thư đã tốt hơn, không giống như lúc nãy. Nhặt bước lại gần, so với vừa nãy thì gần thi thể hơn, người dán vào bên cạnh Hách Liên Minh Kính, tay vẫn nắm y phục của Hách Liên Minh Kính, có chút hiếu kỳ mở miệng hỏi “Này, như thế nào? Có phát hiện gì không?”

“Ta nói, người dựa theo những gì ta viết trên giấy kẻ ô vuông là biết ta phát hiện gì rồi.”

“Hừ, sao không nói trực tiếp chứ.” Đại tiểu thư bĩu môi, nhưng vẫn cầm bút và giấy kẻ ô vuông lên, chuẩn bị viết.

“Người chết Ngô Tú Tú, nữ, khoảng hai mươi tuổi, chết chìm do nghẹt thở mà chết, thời gian chết....”

Hách Liên Minh Kính vừa nói, vừa đem vải trắng vén lên, đột nhiên một bóng người liền vọt tới, nhào vào người Ngô Tú Tú khóc lóc nói “Tú Tú, Tú Tú, sao nàng có thể ra đi như vậy, sao lại bỏ ta ở lại một mình, là ta có lỗi với nàng, là ta phụ lòng nàng...”

Hách Liên Minh Kính nhìn nam nhân đang nằm bên thi thể Ngô Tú Tú cả người ăn mặc kiểu thư sinh, chắc là Chương tú tài. Hướng về phía Lý bộ đầu bảo “Lý bộ đầu phiền toái người đem hân kéo ra.”

“Dạ...”

“Người làm gì vậy, buông ta ra... buông ta ra, để cho ta bồi bên cạnh Tú Tú. Để cho ta bồi nàng, nếu không nàng sẽ sợ. Để cho ta bồi nàng... Là ta hại nàng, là ta..” Chương tú tài vùng vẫy khóc lóc, nhưng một tên thư sinh tay trái gà không chặt, làm sao đấu lại Lý bộ đầu. “Buông ta ra! Nếu như ta không nói với Tú Tú những lời kia thì nàng sẽ không tìm đến cái chết. Là ta hại Tú Tú, là lỗi của ta.”

Thôn trưởng cùng phu nhân đang khóc lóc bên cạnh, nghe Chương tú tài nói như vậy, Ngô thôn trưởng đi tới “Người, người mới vừa nói cái gì? Hôm qua người nói với Tú Tú cái gì, nói cái gì hả?”

Chương tú tài thấy thôn trưởng sưng sốt một chút, sau đó quỳ xuống “Là ta sai, là ta sai.”

Hách Liên Minh Kính sau khi nghe vậy, hỏi “Chương tú tài, người mới vừa nói là người hại Ngô Tú Tú? Vậy là đã xảy ra chuyện gì? Dem chuyện người gặp Ngô Tú Tú hôm qua kể đầu đuôi gốc ngọn cho ta nghe, không được nói dối.”

Chương tú tài quỳ xuống trước mặt thôn trưởng, qua hồi lâu mới mở miệng nói “Thảo dân với Tú Tú vốn là thanh mai trúc mã, lưỡng tiểu vô sai(chỉ hai đứa trẻ thuở bé chơi đùa hồn nhiên với nhau). Song phương đã trao đổi tín vật, chỉ còn chờ thảo dân thi đậu là sẽ cưới Tú Tú. Nhưng hết lần này tới lần khác thảo dân bắt tài nên thi rớt hai lần. Ngô thế bá thấy thảo dân rớt hai lần, hôm qua liền phái người đến nhà thảo dân từ hôn, nói Tú Tú đã qua hai mươi không thể chậm trễ hơn nữa nên đã tìm được mối hôn sự khác, yêu cầu từ hôn. Thảo dân cảm thấy việc thi rớt hai lần là đã có lỗi với Tú Tú lắm rồi, sao có thể chậm trễ hôn sự của nàng nữa, cho nên cũng đồng ý từ hôn. Đến buổi tối Thúy nhi đến tìm thảo dân, đưa cho thảo dân một phong thư. Thảo dân xem qua thì biết là Tú Tú hẹn thảo dân ở bờ sông nên liền đi ra đó. Nhưng không nghĩ tới Tú Tú còn mang theo hành lý nói muốn cùng thảo dân bỏ trốn. Thảo dân nhớ lại lời thế bá nói, một

kể bần hèn như vậy làm sao có thể cho Tú Tú hạnh phúc, liền cự tuyệt ý định của nàng, còn trả lại ngọc bội đính ước mà nàng đã đưa cho thảo dân, bảo nàng nên tìm một gia đình khá giả mà gả vào. Sau đó Tú Tú vừa khóc vừa chạy đi, thảo dân cho là nàng trở về nhà. Không nghĩ tới, không nghĩ tới.... là thảo dân, đều do thảo dân hại nàng, không nên nói với Tú Tú những lời tổn thương đó, nếu không nàng cũng sẽ không.....”

“Người làm sao có thể trước mặt người con gái người yêu bảo nàng tìm gia đình khá giả gả cho, điều này là rất tàn nhẫn với người người yêu.” Mộ Dung Hi Nguyệt nói:“Khó trách nàng lại đi tự vẫn.”

“Người là đồ hồn trưởng, nguyên lai cũng là do người, con gái ta mới đi tìm cái chết, ta chỉ có duy nhất một đứa con gái thôi, người trả lại con gái cho ta, người trả lại con gái cho ta.” thôn trưởng kích động đánh Chương tú tài.

Không đúng, nếu là tự vẫn tại sao không thấy bông tai? Cho dù trước khi chết tháo xuống cũng không có khả năng giật mạnh xuống. Hách Liên Minh Kính đem vén lên, nâng một cánh tay của thi thể lên, nhìn thấy trong móng tay của thi thể có vật lạ, cẩn thận nhìn một chút là một ít đất bùn cùng rong rêu, trong tay nắm lấy dây bèo, lòng bàn tay là màu đỏ nhạt.

Đây không phải là tự sát, mà là bị giết!!

Nếu như là tự sát, người chết căn bản sẽ không giãy giụa như vậy, móng tay sẽ không có dính vật lạ, mà ở đây trong tay lại nắm dây bèo, lòng bàn tay là màu đỏ nhạt cho thấy lúc ở dưới nước cố dùng sức giãy giụa muốn nắm lấy dây bèo.

Nhìn cánh tay bên kia, cổ tay trái rõ ràng là dấu vết máu ứ đọng. Độ lớn của dấu vết này chắc là trước khi chết bị người khác dùng lực nắm chặt.

“Ta đánh chết người, ta muốn chôn người theo con gái ta, ta đánh chết người...” Thôn trưởng điên rồi mặt đỏ bừng, nắm cổ áo Chương tú tài lắc mạnh.

“Dem bọn họ kéo ra, trước đem Chương tú tài giải đến nha môn đi, thi thể của Ngô Tú Tú cũng mang về nha môn. Sư gia ~ ”

“Đại nhân ~ ”

“Đi dọc bờ sông tìm xem có thấy hành lý của Ngô Tú Tú không?”

“Dạ...” +

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huyen-lenh-rat-ban>